

DE VRIENDENBAND

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
oktober 2025
74^e jaargang
nr. 5

In dit nummer o.a.

WK ATLETIEK:
Het kan dus nóg beter!

Geschiedenis van de
VRIENDEN VAN DE ATLETIEK (1)

Voor het voetlicht:
ELS VAN NOORDUIJN (vervolg)

Wegens succes
GEPROLONGEERD

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

74e jaargang nummer 5, 2025

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
In Memoriam Ellie van Beuzekom.....	4
Advertentie Max4Home.....	5
WK Atletiek: Het kan dus nóg beter + advertentie Fysiotherapie Vennewater.....	6
De WK-medailles van Global Sports Communication.....	9
Een hemels gesprek.....	10
Geschiedenis van de Vrienden van de Atletiek (1)	12
Advertentie Global Sports Communication	17
Vrienden Golfdag 2025	18
Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen (8)	20
Advertentie BK Ingenieurs.....	25
Stichting Atletiekerfgoed	26
Boekbespreking: Van pionier tot autoriteit en Mystical Miles.....	28
Advertentie Praktijk Energiek	32
Wegens succes geprolongeerd.....	33
Voor het voetlicht: Els van Noorduijn (vervolg).....	36
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd.....	40
Onze jarigen	44

Kopij Vriendenband december 2025

Graag vóór 20 november 2025

aan de redactie:

Piet Wijker

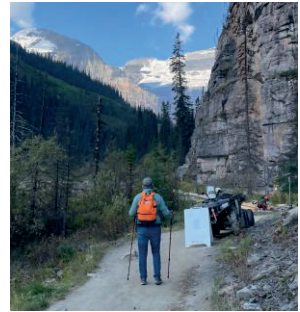
De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Het zomerseizoen ligt achter ons en we kijken terug op mooie prestaties van onze atleten op internationale toernooien. Wat te denken van de vierde plaats bij de EK voor landenteams in Madrid (ESP) en de behaalde medailles tijdens de EK U20 in Tampere (FIN), de EK U23 in Bergen (NOR) en natuurlijk de WK Atletiek in Tokyo (JAP).

Zelf mocht ik met Marianne vier weken toeren door West Canada. Een onvergetelijke reis door Vancouver Island en vervolgens door naar de Rocky Mountains. Het oranje rugzakje als aandenken aan de EK Atletiek 2016 in Amsterdam ging weer mee. We hebben genoten van de overweldigende natuur en de vriendelijke mensen binnen dit deel van Canada. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en dus speurden we in de eerste dagen van de WK Atletiek naar livebeelden op de nationale zenders van Canada. Dat viel knap tegen. Track and Field is blijkbaar minder populair en moet het vooral afleggen tegen American Football. In de winter is het ijshockey wat de klok slaat.

Dus waren we voornamelijk aangewezen op de livestream van World Athletics. Mijn ogen vielen op de naam van Julia Tunks op de startlijst bij het discuswerpen vrouwen. Dat deed me meteen denken aan Lieja Koeman die in 2003 trouwde met de Canadese discuswerper Jason Tunks en naar Canada verkaste. Lieja was een uitstekend kogelstootster met een pr van 18,82 m. Zij nam deel aan de Olympische Spelen van 2000 en 2004. Maar bovenal herinner ik mij haar als een inspirerend aanvoerder van het vrouwenteam bij de Europa Cups voor landenteams. Er zijn in de loop der jaren veel Nederlanders naar Canada geëmigreerd maar Lieja had, met Jason uiteraard, wat mij betreft best in Nederland mogen blijven. Belangrijker is dat zij daar samen gelukkig zijn. Julia overleefde bij het discuswerpen in Tokyo in de poule met Jorinde van Klinken helaas de kwalificatieronde niet. Maar wellicht met een schalkse glimlach zullen Lieja en Jason hebben vastgesteld dat Canada in het medailleklassement met een derde plaats nog juist voor Nederland eindigde.

Terug in Nederland genoten we in de laatste dagen van het WK wel weer van de livebeelden via NOS, VRT of BBC met spannende finales en medailles. Plus de vaststelling dat Gregory Sedoc als co-commentator ter plekke toch (nog) beter uit de verf komt dan als analist vanuit een kale studio in Hilversum. Vond hij zelf trouwens ook! Nu speelt vooral de wegatletiek en straks duiken we met het veldlopen de bossen weer in. De herfst ligt aan onze voeten. Dit najaar helaas geen Vrienden-reünie, maar 2026 belooft een spetterend jubileumjaar te worden waarin we elkaar kunnen treffen.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Graag verzoeken wij de leden om het secretariaat te melden indien uzelf of een u bekende getroffen is door een overlijden, ongeval, ziekte etc.. Wij publiceren hierover pas met instemming van betrokkene(n). Ook geboortes of welke feestelijke gebeurtenissen dan ook willen wij graag delen met onze leden.

Mededelingen:

- Het zomerseizoen loopt weer teneinde. Het cross seizoen komt eraan en ook de marathons zullen veel atleten en toeschouwers trekken. Beiden willen we echt aanbevelen, want ze verdienen het om in de belangstelling te staan en zijn een goede basis (crossen) voor sterke atleten. In New York zullen onze atleten Sifan Hassan en Abdi Nageeye aan de start verschijnen en dit belooft op 2 november a.s. samen met vele Nederlanders een waar spektakel te worden.

• INSPIRATIE DAG 2025 GAAT NIET DOOR!

Ondanks de vele inspanningen vanuit de Vrienden van de Atletiek en het Jeugdfonds gaat het niet lukken om de geplande inspiratie dag op 11 oktober 2025 op minimaal hetzelfde niveau te krijgen als in 2024 en 2023. Met pijn in ons hart is besloten om deze dag te cancelen. Wij zijn ons intern aan het beraden hoe wij het organiseren van dit soort evenementen in de toekomst stabiel en duurzamer kunnen maken.

Namens het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek.

- 2026 zal een memorabel jaar worden voor de vereniging. Dit zal het laatste jaar zijn als vereniging en op naar de transitie om te komen tot een Stichting met ook een groep "Vrienden van de Atletiek" die onverminderd de jeugdmissie en andere zaken zal gaan ondersteunen (mits natuurlijk de ALV hier ook mee instemt).

-
- De komende maanden gaat het bestuur verder met het bekijken welke activiteiten genomen moeten worden om een soepele overgang te maken. Wij hebben daarvoor al jullie hulp nodig. Ook na de transitie is jullie organisatorische hulp dringend nodig. Laat nu alvast weten als je in de nieuwe organisatie wat zou willen betekenen voor de Stichting en zijn nevenactiviteiten.
 - Nogmaals willen we jullie alvast vragen om je agenda schoon te houden om eind 2026 (waarschijnlijk zaterdag 31 oktober 2026) met een groots eindfeest het einde van de Vereniging Vrienden van de Atletiek te vieren. Daarna zal eenieder gevraagd worden ondersteunend lid van de Stichting Vrienden van de Atletiek te worden. Verdere info volgt in 2026.
 - Op 1 oktober jl. is bekend geworden dat Chiel Warners de nieuwe Technisch Directeur wordt als opvolger van Vincent Kortbeek. Chiel is als Vriend bekend met onze vereniging en als persoon is hij goed bekend met de vaderlandse atletiek. Hij is een man die “met de poten in de klei” heeft gestaan, staat dicht bij de atleten en als oud-bestuurslid is hij goed ingewijd in datgene wat er speelt binnen de atletengroepen.
Kennis en kunde is alom aanwezig. Wij zijn heel blij met zijn aanstelling, wensen hem ontzettend veel succes en zien uit naar een vruchtbare samenwerking op vele terreinen.

Overlijden

- Ellie van Beuzekom-Lute is op dinsdag 19 augustus jl. overleden op 73-jarige leeftijd. Zie ook pag. 4 t/m 5.
- Math Moermans is op 18 juni jl. overleden op 89-jarige leeftijd.

Opzegging lidmaatschap

- Rob van Bokhoven

Wijziging

- Yvonne van Dorp en Jack Evers zijn verhuisd (adres bekend bij bestuur).
- Babs v.d. Groep heeft een nieuw emailadres (bekend bij bestuur).

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Op 3 augustus ontving Hans-Peter Dries het Lidmaatschap van Verdienste van de Atletiekunie voor zijn jarenlange inzet op vele terreinen voor de vaderlandse atletiek.

Vacatures

- **Graag willen wij jonge enthousiaste leden of niet leden die in hun vrije tijd onze social media willen aanvullen met leuke filmpje, stukjes etc. vragen om dit ook voor de Vrienden te doen. Het kost weinig tijd en je kunt je ambitie op een goede manier voor een leuke vereniging nastreven. Lijkt het je wat, neem dan contact op met het secretariaat.**

In Memoriam Ellie van Beuzekom-Lutte (1951-2025)

Gaf speer weg waarmee concurrente haar Nederlands record verbeterde

Samen met Lida Berkhout-Kuijs domineerde Ellie van Beuzekom-Lute bijna tien jaar lang het speerwerpen in Nederland. In de jaren '70 verbeterde ze vier keer het Nederlands record en ze werd op dit onderdeel evenveel keer Nederlands kampioen. Afgelopen dinsdag (19 augustus jl) overleed Van Beuzekom op 73-jarige leeftijd in haar woonplaats Alkmaar.

(foto verstrekt door familie Van Beuzekom)

Al op de Bakkumse Cuneraschool viel Van Beuzekom op, omdat ze ver kon gooien. Toch duurde het tot 1971 voordat ze zich bij atletiekvereniging Castricum meldde. Op advies van anderen, naar verluidt omdat ze ook hard kon lopen, besloot ze op atletiek te gaan.

Onder leiding van trainer Rob Pael groeide in ze korte tijd uit tot een volwaardig speerwerpster, die in haar tweede atletiekjaar al tot een afstand van 48,38 meter kwam. Alleen de Beverwijkse Lida Berkhout-Kuijs stond op de nationale ranglijst van 1972 boven haar. De jaren daarna waren Van Beuzekom en Berkhout aan elkaar gewaagd. Dan werd de één kampioen en verbeterde de ander het Nederlands record, het jaar daarop waren de rollen omgedraaid. De concurrentie beperkte zich tot de atletiekbaan; daarbuiten was er sprake van vriendschap.

Geen Olympische Spelen

Uiteindelijk zou het Nederlands record (57,90 meter) van Van Beuzekom uit 1975 elf jaar standhouden. Daarmee bleven de Olympische Spelen van 1976 en 1980, met limieten van 60 meter en meer, buiten bereik. In de aanloop naar de Spelen in Montreal liep ze een forse schouderblessure op en stond ze bijna een jaar aan de kant. De onzekerheid over een boycot van de Spelen in Moskou en een verbouwing thuis, die veel energie vroeg, speelden een rol bij haar jacht op de limiet, zei ze in 2015 in een interview.

Ingrid Lammertsma was degene die het record van Van Beuzekom in 1986 verbeterde. Het was haar clubgenote, ze trainden enige tijd samen. “Ik had als junior last van mijn knieën. Ga maar medicine ballen overgooien met Ellie, werd er gezegd. Ik vond dat geweldig, want ik keek erg tegen haar op. Tegelijk hadden we samen flinke lol, ondanks het leeftijdsverschil”, herinnert Lammertsma zich. “Toen ik zelf verder ging werpen,

kreeg ik van Ellie een van haar wedstrijdspelen in bruikleen. ‘Als je mijn record verbetert, mag je hem houden’, zei ze. Toen het zover was, belde ze me meteen op. ‘Hij is voor jou’, zei ze. Ik heb de speer nog steeds.”

In 1981 behaalde Van Beuzekom haar laatste NK-medaille, een tweede plaats. De jaren daarna kregen echtgenoot Gerhard en kinderen (geboren in 1982, 1985 en 1992) haar aandacht en voor speerwerpen was geen tijd meer, op een enkele competitiewedstrijd na. “Mijn moeder heeft altijd gezorgd dat het ons aan niets ontbrak. Een hele lieve vrouw”, zegt dochter Jonna. “Ze vond het ook niet erg dat we voor een andere sport kozen. We moesten gewoon doen wat wij leuk vonden, vond ze.”

Paulien van den Berge

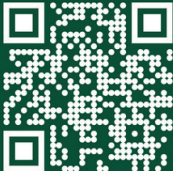
(Op 25 augustus 2025 gepubliceerd in het Noordhollands Dagblad)

MAX4 HOME Specialist in tegels
sanitair & meer

Showroom:
Fabriekstraat 16-02
7005AR Doetinchem

Contact:
0314-745151
info@max4home.nl

WK Atletiek: Het kan dus nóg beter

Negen dagen topatletiek beleven, dat is een wereldkampioenschap. Het was mijn elfde editie alweer, en het went gelukkig nooit. Deze editie was vergeven aan Tokio, wellicht als goedmakertje voor de Olympische Spelen van 2020-21, toen er geen publiek bij mocht. Van 13 tot en met 21 september was het Tokio National Stadium het decor voor het grootste sportevenement van het jaar 2025. Het stadion waarin meer dan 60.000 toeschouwers kunnen is ook het olympisch stadion van 1964 én 2020, en dat van de WK van 1991, je weet wel, van dat wereldrecord verspringen van Mike Powell.

Volop Oranje-successen

Natuurlijk was daar Femke Bol, die haar wereldkampioenschap op de 400 meter horden van 2023 in Boedapest met ogenschijnlijk gemak wist te prolongeren. Daarnaast droeg ze in belangrijke mate bij aan een zilveren 4 x 400 meter van de gemengde estafette en een bronzen plak op de 4 x 400 meter voor vrouwen. Het betekende voor Bol een identieke oogst als in olympisch Parijs. Maar er was ook Jessica Schilder, die als nooit tevoren schitterde met haar gouden kogelstoot. Of Jorinde van Klinken, die achter de

Ons dolenthousiaste estafetteviertal direct na hun bronzen recordrace in een kletsnat stadion. (foto: Erik van Leeuwen)

ongenaakbare Amerikaanse Valarie Allman haar discus naar zilver wierp. En als slotstuk de 4 x 100 meter mannen. Nsikak Ekpo, Taymir Burnet, Xavi Mo-Ajok en Elvis Afrifa lieten zien dat keien keihard werken aan een droom zich uitbetaalt. Trainen op de perfecte wissels, brons. Een sprookje! Tezamen was Nederland goed voor twee gouden, twee zilveren en twee bronzen medailles. In de medailletabel op plek 4, ongekend en het beste land van Europa. Ver voor Groot-Brittannië, ruim voor Duitsland en ook Frankrijk kwam er niet aan te pas. Wat een weelde. En dat allemaal iedere avond in een

vrijwel uitverkocht huis, wat een verademing.

En dan ging nog lang niet alles goed

En dan te bedenken dat nog lang niet alles goed ging. Neem bijvoorbeeld de pas 20-jarige Niels Laros, die door iedereen op één gezet was. En als de in topvorm verkerende Nadine Visser acht finales had gelopen, had ze er zeker één gewonnen, zo dicht zat het allemaal bij elkaar. En Vlooon sprong een van zijn beste wedstrijden van zijn leven, maar dat deden zijn tegenstanders ook, waaronder het fenomeen Mondo Duplantis, die weer een wereldrecord sprong (6,30 meter). Ook waren er blessures, zoals die van sprintkanon Minke Bisschops, waardoor ook de estafette 4 x 100 meter niet optimaal kon floreren. Meerkampers Sven Roosen (miste aanvangshoogte hoogspringen) en Sofie Dokter hadden

heel dicht bij de medailles kunnen komen, maar dan moet het dus wel iets meer mee zitten. Het hoort bij een toernooi, waarbij gemiddeld een derde boven verwachting presteert, een derde naar verwachting en een derde beneden verwachting acteert.

WK wordt standaard het laatste evenement van de zomer

Zelfs medio september is het meestentijds nog snikheet in Tokio. De meeste dagen was het zelfs boven de 30 graden. Tezamen met de hoge luchtvochtigheid betekent dat zweten, zweten en nog eens zweten. Nog een geluk dat vier van de negen dagen alleen een avondprogramma hadden en dat de zon om 18 uur al onder was. Normaliter regent het in september twintig dagen in Tokio. Dat viel nu alleszins mee, behalve de slotavond toen het een waterballet was. Het plan van World Athletics is om voortaan ieder zomerseizoen waarin een WK is opgenomen standaard af te sluiten met dit toernooi. Zo zal in 2027 de WK in Beijing ook pas in september worden gehouden, en volgend jaar is er van 11-13 september voor het eerst zelfs een *Ultimate Championship*, een soort driedaags mini-WK in Boedapest in het niet olympische of WK-jaar. Opvallend daarbij is dat niet alle disciplines daar op het programma staan, waaronder het kogelstoten. Dat betekent tegelijk dat de jaarlijkse afsluitende Diamond Leaguefinale niet meer de waarde heeft zoals voorheen, omdat er daarna dus ieder niet-olympisch jaar nog een groot internationaal toernooi volgt.

Zorgen over financiering topsportmodel

Nog nooit was de Nederlandse selectie zo groot, 53 atleten. In tegenstelling tot eerdere edities werden alle Nederlanders toegelaten die in de vereiste top van de ranking van de internationale atletiekfederatie stonden, zonder aanvullende eisen. Elk voordeel heeft zijn nadeel, want maar liefst 16 atleten vlogen er in de eerste ronde uit. Een aantal estafettelopers bleek later gelukkig wel van waarde voor hun ploeg. Na afloop van het WK sprak de Nederlandse pers met hoofdcoach Laurent Meuwly. Behalve trots uitte hij ook zijn zorgen over het succes, omdat de financiën niet evenredig meegroeien met het stijgende aantal geselecteerde atleten, wat veel verder gaat dan alleen het financieren van de uitzending naar een toernooi, maar ook van bijvoorbeeld trainingsstages, medici en andere stafleden. De huidige selectiemethode staat dan ook weer ter discussie, zo lijkt het. Terecht denk ik, want op basis van ranking kunnen ook atleten aan de start staan die in 2025 niets gepresteerd hebben maar toch kunnen meedoen op basis van hun prestaties uit 2024.

‘Slechtste WK ooit’

Wat Meuwly ook kritisch aanstipte was de logistiek dit WK. Zo moesten alle atleten en

Laurent Meuwly (midden) had veel kritiek op de logistiek rond de WK in Tokio. (foto: Eric Roeske)

coaches eerst van het hotel naar de warm-up baan die 2,5 kilometer van het stadion af lag. Vandaar werd met een busje naar het stadion gereden. Eigenlijk gekkenwerk. De warm-up track van de Spelen die pal naast het stadion ligt, werd om onbegrijpelijke redenen niet gebruikt. Meuwly noemde het dan ook het slechtste WK dat hij in zijn 35-jarig coachbestaan meegemaakt had.

Persoonlijk vond ik de 400 meter voor vrouwen het sportief hoogtepunt. Drie vrouwen, Sydney McLaughlin-Levrone, Marileidy Paulino en Said Eid Naser, die aan elkaar gewaagd waren en elkaar naar waanzinnige toptijden dreven. Het was dat het regende, anders was de 47,60 van DDR-atlete Marita Koch uit 1985 definitief uit de boeken. Ook de 4 x 100 meter met het Nederlandse mannenteam was geweldig om van zo dichtbij mee te maken. En natuurlijk hebben we Femke Bol, drie medailles!

Sydney McLaughlin-Levrone in Tokio op weg naar haar onwaarschijnlijk snelle overwinning op de 400 m in 47,78. (foto: Erik van Leeuwen)

Eric Roeske

Fysiotherapie Vennewater

De praktijk met passie voor atletiek en een hart voor de sporters om hun welzijn en gezondheid te optimaliseren.

Gespecialiseerd in:

- Sportfysiotherapie
- Fysiotherapie
- Manuele therapie
- Osteopathie
- Leefstijltherapie

Fysiotherapie Vennewater
Het Zevenhuizen 48b
1852 JC Heiloo
072 533 03 44
www.fysiotherapievennewater.nl

Nico Ruiter, Celine Ruiter en Ingrid Vel

De WK-medailles van Global Sports Communication

We zijn natuurlijk geweldig trots op de door onze atleten behaalde resultaten tijdens de afgelopen WK in Tokio. En voor wat betreft de medailles: vierde in het medailleklassement met tweemaal, goud, tweemaal zilver en tweemaal brons! Bovendien eerste van alle Europese landen. Geweldig, een nooit eerder vertoond resultaat.

De hoogste tijd om nu ook eens de medaillescore op dit WK in beeld brengen van onze nationale trots: Global Sports Communication, de in de jaren tachtig door onze vriend Jos Hermens opgerichte managementorganisatie voor atleten, sinds het begin van onze kleurenditie van De Vriendenband bovendien trouw adverteerder in ons blad.

Vandaar hieronder de medaillescore van GSC, aangeleverd door management assistant Yvonne van Haperen. Met zesmaal goud, vijfmaal zilver en zesmaal brons is dit het op-een-na beste WK-resultaat ooit. Alleen in 2019 scoorde GSC nog iets beter. Zeer indrukwekkend, toch?

Onderstaand de atleten die voor dit resultaat zorgden.

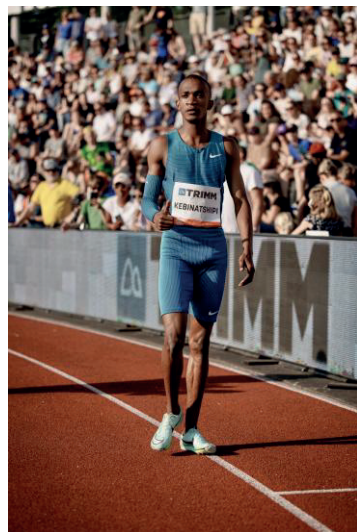
Collen Kebinatshipi (BOT) 400 m
Faith Kipyegon (KEN) 1500 m
Faith Cherotich (KEN) 3000 m steeple
Jessica Schilder (NED) kogelsl.
Collen Kebinatshipi (BOT) 4 x 400 m
Lee Eppie (BOT) 4 x 400 m

Djamel Sedjati (ALG) 800 m
Faith Kipyegon (KEN) 5000 m
Zhao Jie (CHN) kogelsl.
Lieke Klaver (NED) 4 x 400 m gemengd
Jonas Phijffers (NED) 4 x 400 m gemengd

Edmund Serem (KEN) 3000 m steeple
Sembo Almayew (ETH) 3000 m steeple
Zhang Jiale (CHN) kogelsl.
Lieke Klaver (NED) 4 x 400 m
Udeme Okon (RSA) 4 x 400 m
Myrte van der Schoot (NED) 4 x 400 m series

Collin Kebinatshipi, het jongste ‘goudhaantje’ van GSC.

(foto verstrekt door Global Sports Communication)

Piet Wijker

Een hemels gesprek

Toen ik 's avonds, kort voor het slapen gaan nog even lui op de bank een stukje herlas uit

Bron: Wikipedia

Captain van Jong Holland, het boek van Daniël Rewijk over Pim Mulier, droomde ik langzaam weg. In die droom werd ik meegevoerd naar omhoog, tot ik aankwam bij de hemelpoort. Ervoor zaten en lagen een groot aantal geesten, ze wachtten om binnen gelaten te worden. Een eindje bij hun vandaan was één geest heel actief, liep hard, onderbrak dat regelmatig voor het uitvoeren van push-ups, van startbewegingen, van schaatssprongen, en dergelijke.

Ik herkende hem van de foto op het kaft van het boek als Pim Mulier. “Wat een eer dat ik u hier

mag ontmoeten!” riep ik hem toe op het moment dat mijn schaduw bij hem landde. “Wat doet u hier buiten de poort?” Zijn reactie: “Wie ben jij? O ik zie het al, ook aan het spelde op je revers.”

Later zou ik begrijpen dat als je daar blijvend bivakkeerde, je heel de geschiedenis kunt overzien, tot op de steeds weer laatste seconde van het nu toe.

“Maar om je vraag te beantwoorden,” ging Mulier verder, “ik wacht sinds 12 april 1954 hier om toegelaten te worden.” “Is dat niet lang, vindt u dat niet erg?” “Ach nee, er zijn geesten die hier al eeuwen wachten, in aardse tijdrekening gezegd, zoals bijvoorbeeld kerkhervormer Maarten Luther en Francesco Petrarca die in de middeleeuwen grondlegger was van het humanisme. Hun aardse leven wordt nog steeds onderzocht. Voor mij geldt dat ook. Jullie mogen dan wel vinden dat ik veel betekend heb voor de ontwikkeling van sport in Nederland, zoals voor rugby, voetbal, atletiek, schaatsen, bandy, hockey, tennis,....” “Ja, atletiek,” onderbrak ik hem, “u won de eerste wedstrijden die in ons land trouwens door uzelf werden georganiseerd, in 1878 in Velsen. U was pas 14 jaar! Eerst een 2 km veldloop en direct erna een 100 m. Die 100 was wel hard werken, want de race eindigde in een dead heat. Moest u direct nog een keer.” “Dan zul je ook wel weten dat ik pas met de vierde 100 m die wedstrijd won. Niet sneller, maar wel een betere conditie. Ach, atletiek en schaatsen waren nu eenmaal de sporten die ik zelf het liefste deed.”

“Ik weet ook dat u in 1886 de eerste nationaal kampioen werd, op de 350 m. Ik vind dat wel raar, want u richtte pas in 1889 de Nederlandsche Voetbal en Athletiek Bond op en toen het besturen van die sporten samen te lastig werd, zorgde u er in 1896 voor dat er een Nederlandsche Athletiek Bond kwam. Kampioen van een bond voor die bestond??”

“Ach, weer dat gezeur over een aardse tijdrekening...., het is veel belangrijker dat ik het allemaal gedáán heb!”

“Tja, en u heeft zovéél gedaan! Niet alleen ervoor gezorgd dat sport ingevoerd werd en nog wel in zoveel varianten, maar u bent ook voorzitter geweest van de voetbalbond en van de atletiekbond. U bent erelid van zeven sportbonden, in binnen- en in buitenland. Wat dat betreft begrijp ik niet dat u hier zo lang voor de poort moet wachten. U wilde Nederlandse jongens laten sporten om ze zo te vormen tot doelbewuste, de eigen krachten en mogelijkheden kennende mannen, die eerlijk en sterk in het leven staan. Dat is allemaal heel positief. Maar misschien werkt wel tegen u dat u zich verzette tegen de moderniserende maatschappij, dat u ‘het volk’ met zijn ruwe manieren liever niet bij uw sporten zag. Dat doet mij trouwens denken aan de eerste Olympische marathon, in 1896 in Athene. De Griek Spiridon Louis won, kreeg zijn prijzen. Maar een beloofd ‘cadeau’ werd niet zijn deel: de hand van een vooraanstaande Atheense schone, die zij had uitgelooft aan de winnaar. Toen zij hoorde dat een arme schaapherder gewonnen had, trok zij haar aanbod schielijk in. Zij had gerekend op een betere partner, want zij wist heel goed dat vrijwel alle sporters op die Spelen een voornamelijk aristocratische achtergrond hadden. Daar kunt u zich dan heel goed in vinden? Dat zou een reden kunnen zijn waarom u nu nog altijd moet wachten op een besluit over al dan niet toelaten.”

Bron: Wikipedia

“Ik heb je al gezegd dat ik geen haast heb en rustig afwacht, net zoals al de andere geesten die hier zijn.

Het enige verschil met hen is, dat ik lekker bezig blijf. Hoewel ik als geest geen lichaam meer heb, en het daarom niet per sé nodig is, ben ik dat nu eenmaal zo gewend. Hier word ik niet meer uitgelachen als ik iets sportiefs doe, zoals in mijn actieve aardse tijd te vaak het geval was. En eh, dat moderne, hoe noemen jullie dat? o ja,

jouw ‘bobo-gepraat’, daar heb ik geen boodschap aan. Niet voor niets heb ik bij leven zoveel erelidmaatschappen gekregen, ben ik benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau én Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Ik kreeg de Anjer van het Prins Bernard Fonds. Er zijn instituten naar mij vernoemd en straten in Nederlandse steden dragen mijn naam. Toen vond ik dat wel aardig, nu herinner ik het mij alleen nog maar. Het zal wel. Maar jij vindt mijn kijk op het maatschappelijk leven belangrijker dan wat ik voor de sport heb betekend?”

Waarop hij zich van mij afwendde en het leek zelfs alsof hij vergeten was dat hij zopas met mij had gesproken. Mijn stoffelijke huls begon mij vanaf de aarde terug te roepen en ik besloot dat het moment daar was om er gevolg aan te geven. Zo daalde mijn geest en eenmaal terug gekeerd, ontwaakte ik uit mijn droom. Het was tijd om het boek dat naast mij op de bank was gegleden, weg te leggen en écht te gaan slapen.

Gelukkig heeft mijn betere helft ooit een dromenvanger gekantklost. Die hielp mij dit te onthouden zodat ik het verhaal nu met je kan delen.

Hugo Tijmsmans

Geschiedenis van de Vrienden van de Atletiek

Deel 1 1951-1960

Het bestuur van de Vereniging Vrienden van de Atletiek heeft in de aanloop van de overgang naar de Stichtingsvorm de wens uitgesproken om de geschiedenis van de dan 75-jarige vereniging vast te leggen in de laatste 7 afleveringen van De Vriendenband, die nog verschijnen vóór de overgang naar de Stichting. Het bestuur heeft zich in samenspraak met hoofdredacteur Piet Wijker gewend tot de werkgroep van de Stichting Atletiekerfgoed met het verzoek deze taak op zich te nemen. Zo zult u in de komende edities van De Vriendenband bijdragen van de werkgroep aantreffen.

Wij, die het allemaal niet uit de eerste hand hebben meegemaakt, zullen ons baseren op de verslagen in de eerste Nieuwsbrieven, de Atletiekwereld, de notulen van de secretarissen en niet in de laatste plaats op het uitstekende artikel “De Vrienden van de KNAU 1951-2001” door Joop Kant in de Gouden Vriendenband uit 2001, waaraan zo veel illustere leden hebben meegewerkt.

De AW van 15 maart 1952 bericht: “Er klonk Zaterdagmiddag 8 Maart 1952 om precies 4 uur en 40 minuten een plechtige hamerslag van de heer A. J. G. Strengholt in de Terraszaal van Krasnapolsky te Amsterdam. Daarmee werd een belangrijke vereniging opgericht: De Vereniging van Vrienden van de K.N.A.U.”

Pieter Scharroo, voormalig KNAU-voorzitter en lid van het eerste bestuur van de Vrienden. (bron: Wikipedia)

Maar wat ging hieraan vooraf en waarom 8 maart 1952 niet de echte oprichtingsdatum is.

Op 26 mei 1951, na de bijeenkomst ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de KNAU troffen zich enkele atletiek notabelen in aangename sfeer en werd het idee geboren elkaar jaarlijks te ontmoeten. Strengholt stelde als voorbeeld de Vriendenkring van het Groningse GVAV-Rapiditas. Onder de aanwezigen (voornamelijk bestuurders) waren Buff, Kellenbach, de Herder, Scharroo (foto), Hartman, Meyer en Hardeman. Deze laatste werd aangewezen als secretaris. Strengholt werd met algemene stemmen benoemd tot de eerste voorzitter van de “Vrienden”. In totaal waren 40 personen aanwezig.

De bestuurders waren de Vrienden zeer toegedaan. Het trio Strengholt, Hardeman en penningmeester Haitsma bleef in deze

samenstelling aan tot 1962. Dat geldt ook voor de commissarissen. Leden als Scharroo, Jutte en Frits de Ruijter waren ook nu nog bij ons bekende namen.

In De Vriendenband nr. 2 van 2011 memoreerde De Ruijter, hoe hij op aandringen van toenmalig KNAU-voorzitter Strengholt in het allereerste bestuur van de Vrienden van de KNAU terecht was gekomen. “Het was Strengholts idee. Die wilde zo’n club voor de atleten hebben. En toen heeft hij mij gevraagd of ik in het bestuur wilde zitten. Ik zat daar met allemaal oudere heren en dames! Dat waren – ik maakte er vroeger altijd een grapje over – allemaal heren met slobkousen. Die vonden het maar niks, dat ik erbij zat. Maar Strengholt wilde dat. Ik weet niet wat ik met hem had. Iedereen had een hekel aan Strengholt en hij was ook wel een dictator, hoor. Ik kreeg op mijn sodemieter als ik iets verkeerd gedaan had, maar toch kon ik goed met hem uit de voeten.”

Terug naar het artikel in de AW van 15 maart 1952. Vóór de hamerslag gaf de heer Strengholt een inleiding over het doel van de vereniging. “De nieuwe vereniging wil de band tussen oude vrienden in stand houden. Hoe belangrijk kan vriendschap zijn! Maar zij wil ook, zo daartoe aanleiding is, oud zeer elimineren en er levensblijheid voor in de plaats zetten, zij wil goede dagen brengen in het leven van diegenen, die ze nodig hebben en zij wil materieel en moreel steunen.”

Overleg tussen Strengholt (rechts) en Frits de Ruijter in de aanloop naar de oprichting van de Vrienden. Volgens De Ruijter wilde Strengholt hem per se in het bestuur hebben. (bron: VB-archief)

Deze zinnen reflecteren mijns inziens een tijdsbeeld en ze hebben jarenlang stand gehouden tot het leven, ook het verenigingsleven, een wending nam. Maar ze behoren vermeld te worden in de geschiedenis van onze club. Zo ook de volgende doelstellingen:

- a. de vereniging is van idealistische en charitatieve aard.
- b. zij wil sluimerende vriendschap opnieuw tot leven roepen.
- c. zij wil eens per jaar, op de laatste of voorlaatste Zaterdag van Mei, een gezamenlijke maaltijd houden en daarop sprekers het woord verlenen voor een tafelrede of tafelcauserie.
- d. zij wil genegenheid voor de K.N.A.U. bevorderen.
- e. zij wil trachten verbittering en miskenning uit de wereld te helpen en moeilijkheden te liquideren.
- f. zij wil op gezette tijden bijeenkomen.
- g. zij wil jaarlijks een beker uitreiken aan de beste vriend van de K.N.A.U.

Strengholt was een begenadigd spreker en kon als geen ander de aanwezigen op de eerste vergadering meesleuren in zijn enthousiasme. Hij werd beloond met een daverend applaus. De hierop volgende hamerslag bevestigde de instemming van de leden met de opzet van de vereniging. De samenstelling van het eerste bestuur was als volgt:

A.J.G. Strengholt, voorzitter
J. Hardeman, secretaris
J. Haitsma, penningmeester
F. Jutte, 2de secretaris
P.W. Scharroo
F. de Ruijter
J. Meyer
P.M. Beyen, lid

J. de Vries
C. Langeweg
J. Snickers (of Zwickers)
S. van Duin
Jhr. de Marees van Swideren
Mevr. N.G.B. Dieben-Konings
Bensen, lid

Het aantal bestuursleden lijkt wel op een club. Het dagelijks bestuur in het linker rijtje is nog wel te verklaren, maar mij is onduidelijk wat de leden in het rechtse blokje te doen hadden. Strengholt gaf tenslotte de vereniging het volgende motto mee: *het laatste voor onszelf, het eerste voor anderen*.

Zo begint het eerste decennium van de vereniging. De eerste Vrienden reünie, gehouden in Amsterdam op 25 oktober 1952 in Atlantic aan het Westeinde, werd in een annonce in de AW op een merkwaardige wijze aangekondigd. Strengholt opent de uitnodiging met de woorden “aan alle oude sobats”. Het gebruik van het Maleise woord sobat, met de betekenis vriend, kameraad of maatje, wijst ernaar dat de uitnodiging is gericht aan mannen. Hij voegt er zelfs aan toe: “...maar deze ene dag in het jaar behoort ons, en ons

alleen”. Het zal wel niet zo’n vaart gelopen hebben, want als eregasten werden Fanny Blankers-Koen en Puck Brouwer aangekondigd. Op het programma stonden toen al de ons vertrouwde punten: vergadering, borrel en diner. Onder de aanwezigen bevonden zich ook Tollien

Schuurman (foto), Ali Gerritsen- de Vries, Rie Jutte-Briejer en mevr. N. Dieben-Konings (foto), bestuurslid Vrienden en voorvechtster van de damesatletiek.

Oud-wereldrecordhoudster 100 en 200 m Tollien Schuurman, gefotografeerd in 1932. (bron: VB-archief)

Mevr. N. Dieben-Konings
(bron: Atletiekerfgoed)

In die tijd was het min of meer gebruikelijk dat het diner werd opgeluisterd door tafelredenaars. De verslagen wezen Kolonel Scharroo aan als de beste.

De reünies met jaarvergadering werden in het begin voornamelijk in Amsterdam en Den Haag gehouden.

1951	Amsterdam	Krasnapolsky	1956	Den Haag	Den Hout
1952	Amsterdam	Atlantic	1957	Den Haag	Den Hout
1953	niet gehouden		1958	Den Haag	Den Hout
1954	Amsterdam	Atlantic	1959	Amsterdam	Atlantic
1955	Den Haag	Den Hout	1960	niet gehouden	

We lezen in de verslagen dat pas in 1955 ledenpartners en damesleden officieel aan de reünies konden deelnemen.

1957 eerste lustrum met een optreden van de toen populaire Weense musicus Tony Hartweger.

1958 Pieter Scharroo (75) benoemd tot Erelid en optreden zangeres Jetty Cantor.

1959 weer Tony Hartweger en een gastronomisch diner.

Geen vereniging zonder communicatie met de leden, hetzij stencil, nieuwsbrief of clubblad. In het archief vinden we het eerste exemplaar van "De Athletenband".

No. 1.

"DE ATHLETENBAND"

21 JULI 1952

MEDEDELINGEN van de VERENIGING VRIENDEN VAN DE K.N.A.U.

REDACTIE :

Jhr.Mr.Dr.C.de Marees v.Swirderan -o-

't Witte Hoes

Paterswolde

Tel.: 463 Eelde

Frits de Ruijter

Spuistraat 299

Amsterdam/C.

Tel.: 31141

De nummers 2 en 3 verschijnen op 15 oktober 1952 en op 24 september 1953. Oorspronkelijk was het de bedoeling dat het blad elk kwartaal zou verschijnen. Dat werd niet gehaald. Frits de Ruijter, redacteur vanaf het begin, met Jhr. de Marees, gaf daar in nummer 3 een verklaring voor in een geestig geschreven artikel. Nummer 3 heet dan "De Vriendenband". Frits verzorgde 9 edities maar kondigde in 1954 het einde van zijn redacteurschap aan. Niet tevreden met zijn eigen functioneren en gebrek aan copy van de leden vormden de oorzaak. Secretaris Hardeman doet een dringende oproep voor een nieuwe redactie. Kennelijk zonder veel respons, want hij neemt zelf de taak op zich, met hulp van Frans Jutte. In nr. 6 wordt ook de eerste ledenlijst afgedrukt. Er zijn dan 88 leden. Zo gaan de eerste 10 verenigingsjaren voorbij. De reünies zijn de hoogtepunten. Nog geen sprake van Pluimen, Bekers, Trefpunten en Jeugdfonds. Die komen later. Die komen in volgende afleveringen van onze bescheiden geschiedschrijving aan bod.

Misschien is het aardig om het eerste decennium van onze vereniging af te zetten tegen de achtergrond van gebeurtenissen in ons land.

1951

De eerste Nederlandse (zwart-wit) televisie-uitzending vindt plaats vanuit de NTS-studio. Nederland is medeoprichter van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

1952

De ARRA I, de eerste in Nederland gebouwde computer, wordt officieel in bedrijf gesteld bij het Mathematisch Centrum.

1953

De geleide loonpolitiek, belangrijk onderdeel van de wederopbouw, wordt langzaam losgelaten.

Een zware noordwesterstorm laat vele dijken breken. Tijdens de watersnood vallen 1835 doden. De Deltacommissie wordt ingesteld. Het eindrapport van de commissie werd eind 1960 gepubliceerd.

1954.

De tweede Ruilverkavelingswet maakt een einde aan de akkertjes met kronkelsloten die vervangen worden door grote akkers met kaarsrechte sloten. Dit alles verandert het landschap van Nederland aanzienlijk.

1955

Journalist Jan Vrijman en fotograaf Ed van der Elsen maken een serie reportages voor het weekblad Vrij Nederland met als titel *De nozems van de Nieuwendijk*. De nozem is een eerste voorbeeld van wat later jeugdcultuur zal gaan heten.

1956

De juridische handelingsonbekwaamheid van de getrouwde vrouw wordt opgeheven.

1957

De Deltawet wordt aanvaard, waarmee kan worden begonnen aan de Deltawerken.

1959

In Kolham wordt de Slochterse gasbel ontdekt.

1960

De eerste Floriade wordt gehouden in Rotterdam waaraan de Euromast zijn ontstaan dankt (foto). Het is ook de eerste erkende wereldtuin-bouwtentoonstelling.

Euromast (1960)
(foto: BenTheWikiMan; bron: Wikipedia)

*Stichting Atletiekerfgoed,
Chris van der Meulen*

(wordt vervolgd)

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

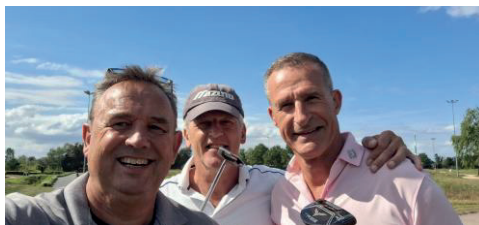
Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

De Vrienden van de Atletiek golfen in Princenbosch op 21 aug. 2025

Op 21 augustus 2025 heet Kay Schaafsma, de organisator van deze golfdag, alle vrienden van harte welkom. In Brabant is het steevast koffie met een worstenbroodje, wat zeker goed smaakt. De 32 golfers ontmoeten elkaar, de verhalen van vroeger vliegen over tafel. Allen maken zich nu verdienstelijk in de golfsport, maar blijven hun leven lang atleten.

Vlnr Ard Swikker, Kay Schaafsma en Frans Maas (foto: Ard Swikker)

Hoe bijzonder is het dat wij te gast zijn In Princenbosch nabij Molenschot? Waar ligt dat? Wat is het bijzondere aan deze golfbaan? Thuis had ik opgezocht: hoe ziet deze golfbaan eruit? Het is duidelijk een prachtige baan. In de jaren '80 was het een landbouw- en veeteeltbedrijf en in die jaren worden de koeien vervuld voor golfholes. In 1991 wordt de eerste golfbal geslagen in een heuvellandschap, vijvers, bunkers en 13.000 bomen. In 1994 is de huidige 18-holes baan in gebruik genomen. Inmiddels is het een 27-holes baan, een A-, B- en C-lus. In 2020 opent Princenbosch als eerste in de regio een verlichte 9-holes par-3 baan.

Wat is het mooie aan de golfsport? Lekker de baan in gaan om samen met je flightgenoten te genieten van het spel, de uitdagingen, de natuur en het wandelen. De accommodatie is perfect en om 12:00 uur slaan de eerste flights af op zowel de A-lus als op de C-lus. Het is prachtig zonnig weer en 22 graden. De baan ligt er mooi bij, alleen op sommige plekken is het droog en de grond keihard.

Bloemenzee bij één van de holes. (foto: Frans van der Ham)

- Alle golfers doen hun best. Er is een flight van vier personen en het fijne is dat alle vier golfers op hole A7, par maken dus vier slagen. Bravo.
- De dames van de gezelligste flight van de dag kunnen alle drie hard en ver slaan. Lukt dat ook op hole A3 waar de 'longest' geslagen moet worden? Er is veel spanning, alle drie dames zwiepen alle drie keihard naar links. Onder druk presteren blijft moeilijk!

- Veel golfers hebben last van bunkers en sproeiers. Er zijn bijzondere hindernissen in de baan. Wat moet je doen als er een sproeier aanstaat en de bal ligt in het natte gras. Een douche nemen? Of op de kaart staat een bunker met de vlag er direct achter.
- Frans Maas heeft veel liefde voor zand, dat weten wij. Hij slaat de bal steeds in een bunker. Zal Frans na zoveel jaren nog steeds verlangen naar het verspringen?

Als je ouder wordt, zijn de ogen minder scherp. Daarom gebruik je een verrekijker. Bij

Vlnr Mariska Franken, Caroline Mosselman en Bianca Jacobs. (foto: Mariska Franken)

het afslaan kijk je met jouw verrekijker welke richting je op moet. Je slaat af en waar blijft de bal? Eerst raakt de bal links een boom, zo hard dat de bal naar rechts kaatst tegen een andere boom. Dat is zoeken geblazen. Alle golfers komen enthousiast binnen, velen hebben fijn gespeeld. De baan ligt in een lekkere rustige omgeving zonder hinderlijk achtergrondgeluiden en verkeer. Flight voor flight komen de golfers binnen op het terras, waar het goed vertoeven is. De SF-punten worden opgeteld en de kaarten aan Kay gegeven. Om 18:30 uur is het diner. Wanneer iedereen aan tafel zit wordt de prijsuitreiking door Kay gedaan.

Uitslag van de 18 holes wedstrijd:

Eerste plek: Diny Bom 35 SF punten, tweede plaats: Monique Janssen met 34 SF met een lagere handicap en derde prijs Bianca Jacobs met 34 SF.

Ton de Graaf, Frank Manders Kay Schaafsma, Ard Swikker en Mariska Franken bezetten plek 4 tot en met 8 met allen 33 SF punten. Je ziet dat er weinig niveauverschil is en dat deze atleten niet veel voor elkaar onderdoen. De neary bij de Dames is voor Monique Janssen, bij de heren voor Roelof Veld. De longest is gewonnen bij de Dames door Sylvia Barlag met ongeveer 180 meter en bij de Heren sloeg Wim Roosen ruim 230 meter. Wat een mooie afstanden. Na een heerlijk diner keren alle golfers tevreden huiswaarts en willen er volgend jaar weer bij zijn. Volgend jaar 2026 gaat de organisatie van de Vriendendag Golfen naar Nick Mosselman en spelen wij op de golfclub de Haenen (Teteringen).

Vlnr Diny Bom, Sylvia Barlag, Ella Hoogendoorn en Olga Commandeur. (foto: Robert de Wit)

Een 'Swingende' groet, Diny Bom

Onze 4 x 100 m vrouwen op de Olympische Spelen (8)

In de vorige zeven afleveringen over de Olympische historie van onze vrouwen op de 4 x 100 m heb ik onze groeiende rol in deze discipline vanaf het begin op de Spelen van Amsterdam in 1928 tot en met die van 1952 in Helsinki beschreven. Daarop volgde de neergang ervan, met als enig hoogtepunt de vierde plaats en het nationale record van 43,44 sec. op de Spelen van 1968 in Mexico. Op het evenaren en liefst verbeteren van dit laatste resultaat hebben volgende generaties van Nederlandse sprintsters hun tanden stukgebeten. Dit oude record heeft ons in de loop der jaren in toenemende mate in een soort houdgreep gehouden en er was twijfel gegroeid, of het ons ooit zou lukken om ons hieraan te ontworstelen. Rond 2010 diende zich echter een generatie sprintsters aan, die geen enkele boodschap bleek te hebben aan de in de loop der jaren opgekropte remmingen en twijfels.

IV. 2008 t/m 2024

Die jonge generatie zorgde er in 2011 eerst voor, door het record uit 1968 te evenaren, dat wij bevrijd werden van de psychische blokkade die het decennialang had gevormd. Vervolgens werd er in 2012 in drie stappen liefst een seconde vanaf gehaald, wat dat jaar verrassend zilver opleverde op de EK en een finaleplaats op de Olympische Spelen. In een jaar tijd was er een fraai stukje achterstallig onderhoud uitgevoerd. Echter, kwetsbaar waren we nog steeds, zoals in 2013 bleek. Een blessure wierp ons weer wat terug; we hadden immers weinig reserve-estafetteploegsters. De WK in Moskou werd dat jaar nog gehaald, maar dat was het dan. In 2014 werd de ontstane terugslag ten slotte overwonnen en het record verder naar beneden toe bijgesteld tot 42,40, wat ons zowaar zelfs een favorietenrol op de EK in Zürich bezorgde! Dat was te mooi om waar te zijn, zo bleek, want in de finale ging het zoals vanouds weer eens mis met de wissels. Maar goed, we konden met ons estafetteteam nu wel wedijveren met de top, in elk geval met die in Europa.

2016: Rio de Janeiro

De draad werd in 2015 dan ook al gauw weer opgepakt, al moest er in het estafetteteam vervanging worden gezocht voor Madiea Ghafoor. Met uit voorgaande jaren al drie nationale titels op de 400 m op zak en een vierde in de maak ging die zich vooralsnog richten op die afstand en het estafetteteam op de 4 x 400 m. Haar potentiële vervangster diende zich echter al snel aan in de persoon van Nadine Visser. Deze in februari 2015 net 20 jaar geworden meerkampster, lid van het Grootebroekse SAV, had inmiddels op de WK U20 van 2014 twee bronzen plakken

Nadine Visser tijdens de WK U20 van 2014 in Eugene, VS. (foto's: Erik van Leeuwen)

veroverd, op de zevenkamp en de 100 m horden, en had tijdens een trainingskamp in Florida in april een snelle 100 m gelopen. Bij een wedstrijd in Clermont op 18 april had zij daar namelijk haar PR in één klap verbeterd van 11,97 tot 11,60. Opname van Visser in de sprintestafetteploeg lag dus voor het oprapen. De formatie met Visser als startlooperster werd in juni uitgeprobeerd tijdens de EK voor landenteams First League in Heraklion op Kreta. Daar wonnen Nadine Visser, Dafne Schippers, Naomi Sedney (die de voorkeur kreeg boven Tessa van Schagen) en Jamile Samuel de 4 x 100 m prompt in 42,88. Kortom, 'kat in 't bakkie'! Mede hierdoor promoveerde Nederland naar de Super League.

Visser richtte zich vervolgens op de EK U23 in Tallinn in juli en ook daar veroverde zij brons op de 100 m horden. Kort daarna volgde een tweede estafettetest tijdens de Sainsbury's Anniversary Games, een Diamond League wedstrijd. Het viertal van Kreta werd achter het in 42,32 winnende team van de VS tweede in 42,69! Progressie dus, al waren de wissels voor verbetering vatbaar. De estafetteploeg voor de WK in Beijing stond nu wel vast, met Kadene Vassell als reserve. Die had zich intussen op de NK op de 100 m in 11,74 als vierde achter Schippers, Samuel en Sedney redelijk teruggevochten en zou zo nodig op haar vroegere positie als startlooperster worden ingezet.

Succes in serie, pech in finale

Dit zien we toch het liefst: Dafne Schippers en Naomi Sedney in hun serie in gevecht met de groten der aarde, in dit geval Allyson Felix en Jenna Prandini.

In Beijing werd vervolgens atletiekgeschiedenis geschreven. Op dit WK bereikte Dafne Schippers definitief de sprintwereldtop met zilver op de 100 m achter Shelly-Ann Frazer-Pryce en goud op de 200 m in de Europese recordtijd van 21,63, nauwelijks dertiende seconden verwijderd van het wereldrecord uit 1988 van de legendarische Amerikaanse Florence Griffith-Joyner! Ongelooflijk dat een Nederlandse atlete hiertoe in staat bleek! Dat ze er met de Jamaicaanse Elaine Thompson bikkellhard voor had moeten knokken, voelde ze een dag later nog best, de dag waarop zij alweer moest aantreden voor de 4 x 100 m estafette.

Na een kort nachtje allesbehalve fit en met een migrainehoofd verscheen ze desondanks aan de start. Want het teambelang ging immers voor! En het betaalde zich uit. Want Nadine Visser, Dafne Schippers, Naomi Sedney en Jamile Samuel werden derde in hun serie in 42,32, een Nederlands record en de vierde tijd overall. Met in de finale een nog wat scherpere wissel tussen Dafne en Naomi zou een medaille mogelijk moeten zijn, was de prognose. Dat werd het niet. Het werd zelfs niks en dat lag niet aan Dafne. Want nadat die na een weergaloos eerste rechte eind de ploeg aan de leiding had gebracht, ging het

mis bij de wissel tussen Naomi en Jamile, die te snel vertrok en moest inhouden om het stokje überhaupt in handen te krijgen. Een vijfde plaats in 42,33 was het aanvankelijke resultaat, even later gevolgd door diskwalificatie, omdat de wissel buiten het wisselvlak had plaatsgevonden. Na de eerdere euforie vanwege de individuele prestaties van Schippers was dit een serieuze domper. Dit overkwam ons op grote toernooien te vaak. Je moest er toch niet aan denken, dat volgend jaar op de EK in eigen land....

Spectaculaire ontwikkeling

Het olympisch jaar 2016 was niet alleen een belangrijk jaar voor de Nederlandse atletiek vanwege de Spelen in Rio, maar ook vanwege de eraan voorafgaande EK in Amsterdam, dat zich presenteerde met de slogan “Athletics like never before”. Dat was voor tweeërlei uitleg vatbaar: het was het eerste EK outdoor dat in Nederland werd georganiseerd, maar men wilde de atletieksport ook op een alternatieve wijze presenteren. Hoe het ook zij, onze sprintsters hadden er zin in, bleek al aan het begin van het jaar tijdens de NK indoor. Voor de zevende keer op rij veroverde ons topduo Dafne Schippers en Jamile Samuel goud en zilver op de 60 m in de snelste tijden ooit gelopen op een NK: 7,03 om 7,14. Kijk je nog eens terug naar de tijden waarmee ze deze serie in 2010 waren begonnen (7,43 om 7,49), dan besef je pas welk een geweldige ontwikkeling in die acht jaar de hele vrouwenprint in ons land had doorgemaakt. Want met diezelfde winnende tijden van 7,43 en 7,49 uit 2010 werden in 2016 Eva Hovenkamp en Sacha van Agt nu vijfde en zesde! Dit kon niet anders dan goed nieuws zijn voor de sprintestafette.

Toch kwam die in het buitenseizoen maar moeizaam op gang. Dafne Schippers behoorde nu op de sprint tot de wereldtop en prepareerde zich dus maximaal op de 100 en 200 m voor de Spelen. Ze nam deel aan veel Diamond League wedstrijden, waarin zij dat jaar op de 100 m als tweede zou eindigen en op de 200 m zelfs als overall winnares. Voor de 4 x 100 m estafette bleef dus weinig tijd over. En Nadine Visser mikte op de kans om in Rio aan de zevenkamp deel te nemen en richtte zich dus daarop. Kortom, er moest worden geëxperimenteerd met estafettebezettingen om in de korte aanloop naar de EK in Amsterdam, die van 6 tot 10 juli gepland stonden, een goed team op de been te krijgen. Een eerste test tijdens de FBK Games op 22 mei, waar twee teams aan de start verschenen, viel niet mee. De enige keer met Dafne Schippers in de ploeg, die verder bestond uit Jamile Samuel, Naomi Sedney en Marit Dopheide ging het mis tussen de laatste twee: een DNF was het resultaat. De tweede ploeg, bestaande uit Sacha van Agt, Marije van Hunenstijn, Eva Hovenkamp en Esther Akihary, kwam wel aan de finish, maar de tijd van 44,65 gaf nog geen reden tot vreugde. Een volgend optreden met een mix van die twee FBK-ploegen, namelijk met Samuel, Sedney, Van Agt en Van Hunenstijn, tijdens het Golden Gala in Rome, begin juni, leverde 44,72 op. Een maand voor de EK van start zou gaan was dat nog ver van waar we moesten zijn! Gelukkig was er geen zorg om deelname; op basis van de wereldranglijst van 2015, met ons land met die 42,32 van

Beijing op de zesde plaats overall en als tweede van Europa, was deelname verzekerd. Maar je wilde op eigen bodem natuurlijk ook ‘shinen’ en niet voor schut gaan.

Aanloop naar EK in Amsterdam

Van het te vormen team voor de EK in Amsterdam waren Dafne Schippers en Jamile Samuel zekere deelnemers. Dat waren immers onze snelste twee sprintsters met bovendien een dot aan estafette-ervaring. Nu ging het erom wie hen zou aanvullen. Tessa van Schagen was eigenlijk ook al zeker van haar zaak; zij had eerder al indruk gemaakt als derde loopster. Ter completering van dit plaatje kwamen op 9 juni tijdens de MTG Sprint- und Laufmeeting in Mannheim als ultieme test twee viertallen tegen elkaar uit: Naomi Sedney, Marije van Hunenstijn, Eva Hovenkamp en Anouk Vetter (team 1) tegen Marit Dopheide, Sacha van Agt, Eefje Boons en A-juniore Tas Jiya (team 2). Het resultaat: team 1 won in 44,73, gevolgd door team 2 in 44,84. Hieruit werd Naomi Sedney geselecteerd als vierde lid van het nationale EK-team, met Marije van Hunenstijn en Tessa Jiya als reserves.

Nu werd de volgorde van aangepakt. Eerder was het vaak misgegaan met de wissels op Schippers en Samuel. Vooral het verschil in individuele snelheid tussen de aankomende loopsters met die van dit tweetal had de mislukte wissels in de hand gewerkt. Aangezien Schippers stevast op het eerste rechte stuk was opgesteld en Samuel als slotloopster, liep je dit risico in elke race dus tweemaal. Daarom werd besloten om Samuel als startloopster op te stellen. Door haar direct op Schippers te laten wisselen, werd dat risico van twee naar één keer per race teruggebracht. Bovendien lag de individuele snelheid van dit tweetal minder ver uit elkaar en kenden zij elkaars snelheden door en door vanwege hun jarenlange tweegevechten op de individuele sprintonderdelen. De nieuwe opstelling werd dus Samuel, Schippers, Van Schagen en Sedney en daarin werd in de resterende tijd, voorafgaand aan de EK in Amsterdam, intensief getraind.

Dafne Schippers wint de 100 m in Amsterdam in 10,90 s.

4 x 100 m ‘like never before’

Die aanpak betaalde zich uit. Voorafgaand moesten ze in Amsterdam echter alle vier aan individuele sprintnummers deelnemen. Dafne Schippers en Naomi Sedney kwamen uit op de 100 m, waarop Schippers haar Europese titel prolongeerde, terwijl Tessa van Schagen en Jamile Samuel op de 200 m van start gingen, beiden bereikten daarin de finale. Het viertal had dus al wat te verstouwen gehad, voordat ze moesten aantreden voor de 4 x 100

m estafette. Dat leidde er bij Schippers toe, dat die zich voor de eerste ronde afmeldde. “Ik had wat last van mijn hamstring, die was wat ‘kramperig’. Niets groots, maar wel te risicovol om mee te lopen”, verklaarde zij de bij NOS. De 21-jarige Marije van Hunenstijn, lid van het Apeldoornse AV’34, nam haar plek in en dat pakte, ondanks een wissel op het randje, goed uit: de ploeg werd met 43,34 derde in haar serie en plaatste zich hiermee rechtstreeks voor de finale. Daarin kwam Schippers een dag later weer wel in actie en hoe! Ons viertal voerde op de laatste dag van het EK in een vol Olympisch Stadion en voor een enthousiast publiek een fraai staaltje sprinten in estafetteverband op. Jamile Samuel, als een speer vertrokken, lanceerde Dafne Schippers min of meer, die

Het supersnelle Nederlandse viertal na hun overwinning op de 4 x 100 m in Amsterdam: vlnr. Naomi Sedney, Tessa van Schagen, Jamile Samuel en Dafne Schippers.

daarna de turbo opentrok en het sprintkwartet aan de leiding bracht. Tessa van Schagen liep vervolgens een prima bocht en gaf in leidende positie het stokje over aan Naomi Sedney, die de opgebouwde voorsprong wist te consolideren en na 42,04 seconden de finishlijn passeerde, bijna drietiende seconden sneller dan het nationale record van 42,32. Het was bovendien de snelste mondiale tijd van het jaar. Wat een race! Het eerste goud op een EK op de 4 x 100 m sinds 1946! En nog had-ie volgens Schippers sneller gekund: “De race was niet perfect, er kunnen altijd dingen

beter, maar het was wel heel goed. Op naar meer.”

Mispeer in Rio

Met dat ‘meer’ doelde Schippers uiteraard op de Spelen in Rio de Janeiro, een maand later. De verwachtingen waren, na het eerdere succes in Amsterdam, hooggespannen. Ons abonnement op misperen op cruciale momenten was echter nog niet verlopen. Want in Rio ging het in de series alweer ouderwets mis. Je kunt de twee snelste sprintsters dan wel direct na elkaar opstellen, dat wil niet zeggen dat er daar dan niets meer fout kan gaan. Dat deed het dus wel. Dafne Schippers, die amper twaalf uur na het veroveren van olympisch zilver op de 200 m alweer aan de bak moest, ging te vroeg weg. Daardoor moest zij inhouden, voordat Jamile Samuel haar het stokje in de hand kon duwen. Het gevolg was een zesde plaats in 42,88, onvoldoende om door te gaan naar de finale. Schippers verontschuldigde zich na afloop. “Ik neem de schuld deze keer op me”, zei ze direct na de race tegen de NOS. “Ik dacht dat Jamile kwam en ik zet aan en zie ineens dat het Jamile niet is.” Als schrale troost hielden ze er met hun eerder gelopen 42,04 dat jaar op de wereldranglijst de vijfde plaats aan over.

(wordt vervolgd)

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

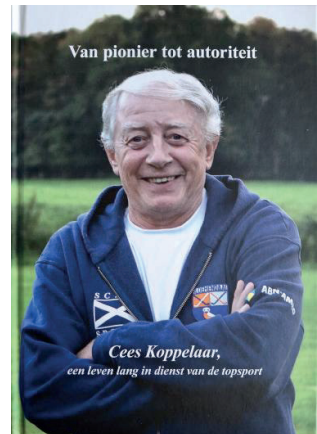

Eerst even wat rafeltjes wegwerken:

De foto met Wilma van den Berg die wij in de vorige Vriendenband plaatsten met een toen nog onbekende tweede persoon erop. De man bleek Ad de Jong te zijn, die net als Wilma nationaal kampioen op de 100 m werd. Hij meldde zich zelf! En een paar dagen later kwam John IJzerman met de bevestiging ervan. Dank heren, voor de reacties.

Eva Lubbers hebben we op eigen kracht kunnen vinden, maar over hoe Aad Steijlen te bereiken is?? Het NK 15 km vrouwen in 1976 hebben we ook gevonden: Barendrecht, 21 augustus 1976, dus gewonnen door Corrie Konings.

De presentatie van het boek over het leven van Cees Koppelaar was inderdaad heel feestelijk. Wil Koppelaar straalde de hele tijd en het boek staat intussen ook in de bibliotheek van Erfgoed. Zie ook de rubriek 'Boekbespreking', elders in dit blad.

(bron: eigen foto)

Tijdens het Nederlands kampioenschap in Hengelo werden we aangesproken door Toon Verkerk van de vereniging Veteranen Nederland. 14 maart 2026 houdt de vereniging op te bestaan en wil er 'knallend' uit. Onder andere met een documentaire over Piet van Alphen. Kunnen wij die leveren? Niet uit eigen beheer, maar dankzij een enorme speurtocht van Chrism gaat dat lukken! Toon zegde ons trouwens toe dat wij de clubbladen krijgen. Daar zijn we heel blij mee, want de Atletiekunie is nooit heel goed geweest in het bewaren van prestaties van veteranen/masters. Elke aanvullende informatie is heel erg welkom!

(bron: tekening van Jaap Raaphorst op bestenlijsten in de 70-er jaren.)

Toen Ellie/Elly van Beuzekom overleed, zagen we op de kaart 'Ellie' staan. Terwijl zij in atletiekkringen altijd bekend stond met 'y'. Ze heeft er nooit iets over gezegd...

Verder hebben we foto's geleverd aan Weia Reinboud voor het jubileumboek van Hellas (100 jaar!) en aan Jos Hermens, voor zijn biografie. Hij bedankte ons met een donatie! Dankjewel Jos!

Ellie van Beuzekom te paard. (foto verstrekt door familie Van Beuzekom)

De nieuwe structuur van de Vrienden in 2026 heeft ook consequenties voor Erfgoed. Wij zijn in 2010 opgericht door twee partijen: de Vrienden én de Atletiekunie. Doordat de Vrienden met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid over zullen gaan van vereniging naar stichting moeten zij hun statuten aanpassen en daardoor zijn wij ook gedwongen aanpassingen te maken. Is intussen voorbereid.

Sinds zijn pensionering is Erfgoed-secretaris-penningmeester Frank Koomen ook medewerker geworden en intussen heeft hij een compleet overzicht van alle Unieraadsleden, vanaf het ontstaan van dit college tot en met nu. Gewenst: ook zo'n lijst van medewerkers van het bondsbureau (schiet al op) en van alle bestuursleden van de Unie. Alle brokkelige informatie bijeenbrengen en hiaten opvullen: ook een stevige maar zinvolle taak van Erfgoed!

Ten slotte zijn we bezig met het -beknopt- in kaart brengen van de geschiedenis van de Vrienden, voor een serie artikelen vanaf de laatste twee Vriendenbanden van dit jaar tot en met 2026.

Hugo Tijsmans

Boekbespreking

CEES KOPPELAAR: VAN PIONIER TOT AUTORITEIT

Veel petten op en altijd lopen

Ruim vier jaar na zijn overlijden is er een boekje over Cees Koppelaar verschenen. “Van pionier tot autoriteit” is de titel. Op het omslag lacht Koppelaar de lezer toe, gestoken in een trainingspak.

Cees Koppelaar (1939-2021) was atleet, docent, trainer. Als atleet haalde hij de Nederlandse top, als docent gaf hij op scholen gymnastiek en als trainer heeft hij “half Nederland met zijn bevoegenheid, enthousiasme en kennis” aan het lopen gekregen. Dat waren de woorden die zijn vrouw Willeke koos.

Misschien was dat wat overdreven, in ieder geval heeft Koppelaar voor heel wat atleten, voetballers en hockeyers iets betekend. In die drie takken van sport pionierde hij, nadat zijn loopbaan als atleet (800 meter in 1.52,5) door een voetblessure op jonge leeftijd was gestopt.

Koppelaar was nog geen dertig toen hij al looptrainer was bij Ajax. Jan Blankers, die het bij de damesatletiekvereniging Sagitta met Koppelaar aan de stok had gekregen, had hem bij de voetbalclub aanbevolen. Hij was tachtig toen hij gedwongen afscheid nam als looptrainer van Bloemendaal, het Ajax van het hockey.

Daartussen ligt een halve eeuw lopen en coachen. In een biografische schets laat Marco Knippen zien dat Koppelaar in zijn loopbaan vele petten op had. AV'23, de KNAU, Blauw Wit, Cambuur, FC Utrecht, RKC, kerngroep Zaanstreek, wilde broodlopers als Bram Wassenaar en Haico Scharn, een individu als de betreurde stayer Gerard Tebroke, het Nederlandse hockeyelftal en het Ierse hockeyteam. Niet alles eindigde in succes. De functie van algemeen manager bij Cambuur bleek een overschatting van zijn kwaliteiten, schrijft Knippen. Beleidsplannen opstellen en een kantoorbaan waren niets voor Koppelaar.

Een aparte categorie vormt het goedbetaalde looponderricht bij De Baak, een organisatie in leiderschapstrainingen. Hardlopen is daar een instrument om samen te werken. Bij het internationale accountantsbedrijf PwC zette Koppelaar het loopproject Connected Running op: medewerkers en zakelijke klanten werden klaargestoomd om een marathon te lopen.

Dat hij in 1982 door een val van het dak van zijn huis een pols breekt en een ontwrichte schouder oploopt en vervolgens wordt afgekeurd als gymleraar, was een geluk bij een ongeluk. Daarna kon hij zich voltijds als trainer manifesteren. Lopen is de simpelste beweging. Het ergerde Koppelaar dat de maatschappij, het onderwijs daarvoor

onvoldoende aandacht heeft en dat dat daardoor “bewegingsarmoede” een vast begrip is geworden.

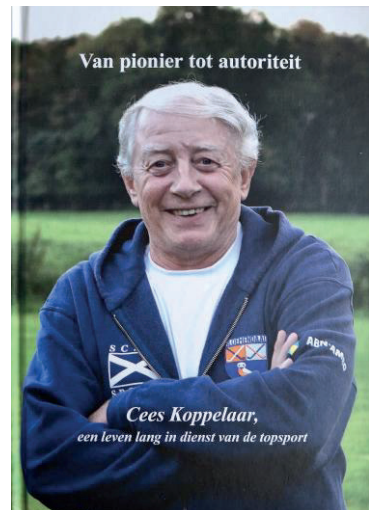
Knippen, destijds verslaggever van het Noord-Hollands Dagblad, sprak met Koppelaar vaak in een café bij het witte kerkje van Heiloo over topsport. Koffie, koffie met appelgebak en spa rood – dat was het ritme. “Als een veldheer overziet hij zijn troepen”, geeft de auteur een beeld van de training. “Schouders wat naar achteren, borst vooruit, kin iets omhoog. Fluitje en stopwatch nooit ver weg. En altijd oplettend, om maar geen detail te missen. Want alles draait bij hem om beweging, niet om kracht. En om de gewenste uitvoering tijdens de sprintjes; knieën omhoog, dan hakken hoog door en lange pas - een looppatroon dat hij bij iedereen probeert in te slijten. Vaak ritmisch begeleid: tak, tak, tak, tak.”

Tijdens de presentatie van het boek, op de eerste zaterdag van september in een bomvol zaaltje van golfclub Heiloo, werd herhaaldelijk de vergelijking tussen Johan Cruijff en Teun de Nooijer getrokken. Beide nummers veertien, al begenadigd met talent, moeten veel aan de werkzaamheden van Koppelaar hebben gehad. “Cees had de gave de juiste snaar te raken bij spelers. Hij voelde perfect aan wat er nodig was om een team aan de praat te krijgen”, weet De Nooijer. “Als je er bij conditietrainingen de kantjes vanaf liep, zei hij altijd: “Je pikt niet van ome Cees, je pikt van jezelf.”

Wassenaar vatte de kwaliteiten van Koppelaar samen: “deskundig, empathisch, enthousiast.” Hij herinnerde zich hoe Koppelaar in 1966 bij AV'23 binnenstapte. Sceptische blikken, zo 'n jong mannetje. Wassenaar (81) had een soortgelijke carrière als Koppelaar: atleet, trainer, loopcoach.

“Cees Ajax, Bram Feyenoord en allebei hockey.” Het mooiste moment voor Wassenaar was toen hij met Koppelaar in juli 1971 naar Århus reisde om daar als eerste Nederlander op de 1500 meter onder de 3.40 te duiken (Nederlands record in 3.39,1).

Altijd met dat lopen bezig was hij maar weinig thuis in Akersloot. Alleen in de winter was er pauze om met Willeke en de drie kinderen voor een skivakantie erop uit te trekken. Het was dan ook een klap dat met de corona-epidemie in 2020 alle werkzaamheden wegvielen. Koppelaar had geen vrede met de gedwongen passiviteit en kwijnende weg. Jarenlang heeft Koppelaar erover gepekerd hoe hij zijn manier van werken moest

(bron: eigen foto)

presenteren. Met tachtig handgeschreven velletjes, stapte hij op Knippen af. Die trainingsvisie completeert het boek. Koppelaar bekeek in alle sporten de toppers en hun trainers, probeerde te analyseren waarom ze zo goed waren. Door zich niet alleen op atletiek te richten ontwikkelde hij een eclectisch systeem voor training.

Dochter Nelleke, vroeger een aardige hordeloopster, haalde in Heiloo een woord van haar vader aan. Vlak voor zijn overlijden had ze gekozen voor een drastische carrièreswitch. Ze besloot looptraining te gaan geven voor kinderen met een verstandelijke beperking en vrouwen met een migratieachtergrond. Een beslissing die Cees van harte toejuichte. “De training gaat altijd door, ook al is er maar één atleet.”
Guus Mater

MYSTICAL MILES

Hoofdredacteur: Hans Koeleman; Eindredactie: Klaas Boomsma

Het is geen boek (of zijn geen boeken, zo u wilt) en is ook niet pas verschenen, maar al in de coronatijd ontstaan, op initiatief van Hans Koeleman, die we niet alleen kennen als oud-atleet, maar ook van zijn eerder verschenen boeken ‘Het blauwe uur’ en ‘Olympiers’. Sindsdien komen er jaarlijks drie tot vier edities van ‘Mystical Miles’ uit.

(bron: eigen foto)

Zelf werd ik pas tijdens de jongste NK Indoor in Apeldoorn op het bestaan ervan geattendeerd door Koeleman zelf, die mij de hier op de foto gezette exemplaren in de handen drukte. Na die te hebben ingezien vond ik, dat ik wellicht niet de enige was die op het bestaan ervan geattendeerd niet afwist en dat daar dus wat aan moest worden gedaan.

Vandaar deze verlate introductie van dit tijdschrift, al dekt die omschrijving geenszins de lading. Koeleman

legt uit: “Wij noemen het een ‘magazine’, want het is heel mooi vormgegeven, in de stijl van ‘Esprit’ en ‘Flow’ en dat soort bladen, bladen die echt wel aandacht trekken. Formeel juridisch gezien is het een boek. We hebben het als boek geregistreerd, want noem je het een tijdschrift, dan mogen ze na een maand tijdschriftenbundels met korting van de hand doen. In Nederland zijn bij wet boek en prijs vastgelegd. Dat betekent dat je in een jaar tijd niet aan de prijs van je boek mag komen. Dus je moet het voor de juiste prijs verkopen. Daarom hebben we het destijds als boek neergezet, meer als een formaliteit. Maar het is een magazine.”

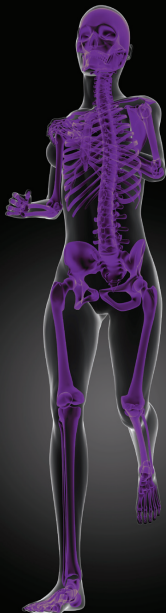
Gezien de verhalen in dit magazine is het de aanduiding ‘boek’ meer dan waard. Hans Koeleman: “Dit is een hardloopleidblad, een blad met hardloopleiden, fictie, non-fictie, journalistieke verhalen, historische verhalen, alles waar de hardloper zich in kan herkennen en inspiratie uit kan putten. Er was al eens iets dergelijks, van een veel kleiner formaat, wat minder imposant vormgegeven. Dat heette ‘42’ en was een initiatief van Kees Kooman. Dat heeft het volgens mij zes, zeventen nummers uitgehouden, toen stopte dat. Kees heeft met mij wel eens gesproken over een eventuele herstart ervan. Ik had intussen in Engeland een magazine ontdekt, dat een beetje op ons lijkt qua vormgeving. Ik zei dus dat ik daar wel aan mee wilde doen, maar dan moest het er wel ongeveer zo uit gaan zien. Dat bleek allemaal veel te complex en te duur. Maar goed, een dergelijk blad – niet zoals dat van ons met al die verhalen, internationale verhalen – een literair hardloopleidblad, zeg maar, was er dus al. Dat viel om, iemand was overleden. Maar het idee was wel dat er een blad met hardloopleiden zou moeten zijn, zoals dat er voor wielrennen wel is. En voetbal heeft dat natuurlijk ook met ‘Hard gras’. Bob Boverman, mijn trainer, zei altijd dat er twee krachtbronnen zijn die een looper sterker en/of sneller kunnen maken: dat is de wetenschap, dus het testen en al dat soort dingen aan de ene kant en aan de andere kant het verhaal. Een verhaal kan dus een enorme inspiratiebron zijn, waardoor mensen kunnen gaan dromen. Dat doe je niet met wetenschappelijke cijfers en zo.”

Koeleman pakte de uitdaging op. Hij vond een goede vormgeefster, die weer een commercieel aangelegd persoon kende met zakelijke kwaliteiten en samen met nog een vierde enthousiasteling is het project van start gegaan. Met een uitgave van zo’n drie tot vier edities per jaar – slechts onderbroken door een periode van driekwart jaar, toen door sterk gestegen papierprijzen het blad financieel onmogelijk rond te krijgen was; met een goedkopere drukker lukte dat gelukkig daarna weer wel – heeft dat inmiddels geleid tot een totaal van elf nummers. “Puur gefinancierd door de abonnees zelf. We hopen binnenkort eindelijk wat partners binnen te halen die dus gewoon gaan betalen. We hebben er overigens al eentje, hoor, de NS. We hebben weleens wat advertenties geplaatst, maar voor grote merken, die echt partner willen worden, waren we altijd nog iets te klein. Toevallig hebben we de laatste tijd veel gesprekken met bedrijven in de sport, maar ook daarbuiten, die wellicht aan willen haken. Maar onze marges zijn heel klein. Al het geld dat op die manier binnenkomt, is meteen al winst. We hebben geen overhead, geen mensen in dienst”, legt Koeleman uit. “De enige mensen die wij betalen zijn de vormgeefster, de eindredactrice, een aantal schrijvers en wat illustratoren. Foto’s proberen we redelijk goedkoop via verschillende fotobanks te krijgen. Maar we krijgen heel veel foto’s toegestuurd en een hele hoop verhalen van schrijvers die niks kosten.” Dit is zeker geen veredelde hobby. “We zijn dit initiatief ooit begonnen met de intentie dat dit een business was. Zeker geen hobby. Een hobby doe je er een beetje bij, als het leuk is en niet al te veel kost. Dit is duidelijk de bedoeling dat het groot, groter gaat worden. Niet dat je er ooit je hypotheek van zou moeten kunnen betalen, maar wel dat het een succes

wordt, dat we op eigen benen kunnen staan en dat we er een hele hoop lopers en andere mensen heel blij mee maken. Dat doen we eigenlijk nu al, want we hebben echt een grote groep zeer loyale abonnees. De oplage is 1500 stuks, dat zijn 1000 abonnees en 500, waarvan een aantal in onze eigen opslag gaan, die we via onze website verspreiden. En verder doen we best veel aan losse verkoop, via onze website **mysticalmiles.nl**."

Koeleman denkt groot. Hij wil naar 5000 abonnees en kijkt ook al met een schuin oog, of ze in Amerika voet aan de grond kunnen krijgen. Een Engelstalige editie voor de Amerikaanse markt, misschien zelfs Zuid-Afrika, Australië. "De Angelsaksische markt begrijpt het voordeel van verhalen veel beter dan wij Hollanders." De schrijvers heeft hij er al voor. Want naast Nederlandstalige schrijvers als Dolf Jansen, Ivan Sonck, Bram Bakker en Lidewey van Noord, zitten er ook schrijvers uit andere werelddelen in 'The Pack', zoals hij zijn schrijverscollectief noemt. "Neem Roger Robinson, die is een derde Amerikaans, een derde Brits en een derde Nieuw-Zeelands. Dat is misschien wel de meest eminente hardloophistoricus die er is. Hij is bovendien de man van Katrine Switzer, die ooit als eerste vrouw tegen alle regels in de marathon van Boston liep. Die schrijft trouwens ook, die hebben wij al meerdere keren stukken laten schrijven." Maar wat voor verhalen ook, ze moeten iets bij de lezers teweegbrengen. "We willen een magazine zijn met hele mooie verhalen, die toevallig over hardlopen gaan", besluit Hans Koeleman.

Piet Wijker

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

NATUURGENEESKUNDEPRAKTIJK
ENERGIEK

Wegens succes geprolongeed: Op zoek naar.....

De vorige keer heb ik jullie op deze plaats enkele foto's uit het wereldwijde bestand van Wikimedia Commons voorgelegd waaraan de nodige informatie ontbrak. Mijn vraag was of jullie zouden kunnen helpen bij het vinden van de ontbrekende gegevens.

Welnu, dat is een doorslaand succes gebleken. Die ervaring brengt mij ertoe om een vervolg te geven aan de door mij in gang gezette actie, maar niet zonder eerst terug te komen op de vorige foto's en de reacties te vermelden die ik tot mijn grote vreugde van jullie heb gekregen.

Foto 1

Dit was de foto van het NK Cross van 1986, waar alleen de twee eerste lopers, Tonnie Dirks en Cor Lambregts, van bekend waren.

Het was Jannet van Noort die me als eerste de namen van de nummers vier en vijf in beeld wist te melden: Kim Reijnierse en Herman Hofstee. Maar wie was nu de derde loper? Ik had slechts een vermoeden: Adri Hartveld. Dit vermoeden werd bevestigd door Hugo Kusters. Waarna Jos Verbeek ook nog eens met deze namen aan kwam zetten en er bovendien Marcel Versteeg, Patrick Aris (beiden niet zeker) en Marc Borghans aan toevoegde. Nou ja, een resultaat boven verwachting dus.

Foto 2

De foto van de atletiekploeg op de vliegtuigtrap uit 1966 leverde een verrassend resultaat op. Want de mannen op het bovenste deel van de trap bleken helemaal geen atleten te zijn, maar voetballers van Jong Oranje, die met hetzelfde vliegtuig vertrokken voor een trip naar Oost-Europa. Er werden zelfs enkele namen bij vermeld, zoals Venneker, Klijnjan en Doesburg. De laatste, Pim Doesburg dus, staat duidelijk herkenbaar rechts bovenaan op die trap.

Wie daarmee kwam? Jannet van Noort weer, met krantenknipsels en al uit het AD van 28 mei 1966, waarop dezelfde foto is te zien, plus het bijbehorende artikeltje! Zij wist ook te melden, eveneens bevestigd via een ander krantenberichtje, dat onze atleten in de DDR in drie opeenvolgende dagen hebben deelgenomen aan wedstrijden in Jena, Weimar en Erfurt en dat Els van Noorduijn zich daar ook bij had aangesloten, want die liep daar immers net in die periode stage. Geweldig, Jannet!

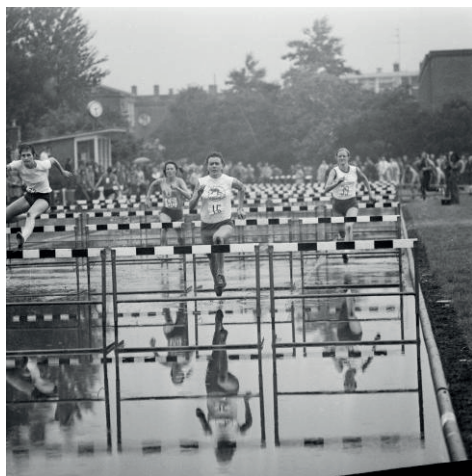
Foto 3

Deze foto betrof een atletiekwedstrijd in Den Haag, waarvan niet veel meer bekend was dan dat hij op 19 juni 1960 was gelopen. Alleen Henk Heida was gedefinieerd, terwijl ikzelf meende ook Mijndert Blankenstein te herkennen.

Opnieuw kwam Jannet van Noort met een krantenberichtje (uit De Waarheid!) waaruit bleek, dat het hier ging om een 1500 m, die werd gewonnen door Mijndert Blankenstein (mijn vermoeden werd dus bevestigd), gevolgd door Henk Heida, Evers, Jansen en Suiker. Een volgend berichtje van haar meldde dat Suiker van DOS de eerste ronde op kop had gelopen. Oké, Suiker dus op kop, maar wat was nu diens voornaam? Daar kwam Chris van der Meulen mee: Leen. Dit werd later bevestigd door... alweer Jannet van Noort, die intussen de website van DOS had gevonden, met daarop verschillende foto's, waar Leen Suiker op voorkwam. Case closed wat mij betreft, want de eerste drie lopers op de foto te kunnen benoemen leek mij voldoende.

Mijndert Blankenstein wint de 1500 m in 3.53,3, met ruime voorsprong op Henk Heida in 3.59,5. (foto: Herbert Behrens)

Een mooie 'bijvangst' van deze laatste actie is overigens, dat ik nu ook bovenstaande foto heb kunnen ontrafelen, want dit blijkt de finishfoto te zijn van diezelfde wedstrijd: zelfde plaats, zelfde datum, zelfde fotograaf: Herbert Behrens. Winnaar: Mijndert Blankenstein (berichtje uit het Rotterdamsch parool van... Jannet van Noort, jawel). Kan niet missen!

Goed, dit gerapporteerd hebbende, zin in een paar nieuwe puzzeltjes? Hier komen ze:

Foto 4 (foto van Rob Mieremet):

We zien hier Mieke Sterk de 100 m horden winnen (niet de 80 m horden zoals

Wikimedia Commons ons wil doen geloven) op de NK van 1973 in Den Haag. De baan stond door hevige regenval compleet onder water. Links zien we bovendien Mieke van Doorn, die tweede werd. Ella Hoogendoorn werd volgens de uitslag derde, maar die herken ik niet op de achtergrond. De atlete in het donkere tenue is in elk geval een Sagitta-atlete. Wie kan de atletes op de achtergrond een naam geven?

Foto 5 (foto van Joop van Bilsen):

Over horden en water gesproken: deze foto heeft als bijschrift:

Atletiekwedstrijden Den Haag-Londen. 3000 meter Steeple Chase. Datum: 26 juli 1961. Geen idee wie hierop te zien zijn. Weet een van jullie meer?

Foto 6: (foto van Jac. de Nijs):

Gerda Kraan loopt hier aan het hoofd van een groepje loopsters tijdens de NK Cross van 1 oktober 1961 in Gouda. Maar wie lopen daar in haar kielzog? Ik zou het niet weten. Is iemand in staat om aan een of enkele van hen een naam te geven? Daar zou ik erg blij mee zijn.

Al met al kijk ik weer vol verwachting uit naar jullie reacties.

Piet Wijker

VOOR HET VOETLICHT

Els van Noorduijn: de oermoeder van het kogelstoten (vervolg)

Els van Noorduijn

In de vorige Vriendenband kondigde ik aan, dat ik in deze editie op een tweetal onderwerpen zou terugkomen die in het artikel over Els van Noorduijn waren aangestipt: wat zij in haar tijd in de DDR van het communistische regime heeft ervaren en haar activiteiten voor de Stichting Veelbegaafd.

De eerste keer dat Els van Noorduijn naar de DDR afreisde was in mei 1966, de maand waarin zij 20 werd. Het betrof een tiendaagse stage, bekostigd door het Leo van der Karfonds en geïnstigeerd door Ad Paulen en Manfred Ewald, de hoogste sportbaas in de DDR. Daar ging, gezien vanuit communistisch oogpunt, geen dreiging van uit en dus werd de jonge Nederlandse atlete weinig in de weg gelegd. Ze raakte bevriend met Margitta Gummel en de twee mochten elkaar opzoeken. Gummel was toen enkele maanden ervoor voor het eerst zowel Oost-Duits als Europees indoorkampioene

kogelstoten geworden. Hun beider trainer, Karl-Heinz Bauersfeld, liet hen ook samen trainen. Els: “Als hij een topper had, dan moest ik meetrainen. Je had daar een fantastisch systeem, vond ik. Veronderstel dat je om tien uur moest trainen, dan moest je zorgen dat je op dat tijdstip klaar was; dat moest je allemaal zelf doen. Hij heeft mij ooit uitgelegd dat als ik dat niet goed deed, hij dan kon zien dat ik niet goed voorbereid was. Van tien tot kwart voor elf had ik dan samen met Margitta zijn ogen en zijn kennis. Als alle trainingen achter de rug waren had ik dan elke dag wel ergens een kwartier of een half uur met hem om terug te kijken en whatever. En je moest zelf heel veel puur trainen. Ik heb wel schema’s gekregen op krachttraining en zo. Verder moest ik mee basketballen en turnen. En ik mocht ook één keer meedoen met muziek, dat was met live-pianomuziek en met balletjes; eigenlijk schaamde iedereen zich ervoor, maar iets anders was er toen nog helemaal niet. Dus ja, ik moest meedoen in het stramien en werd gepropt in het schema dat iedereen had.”

In de jaren die hierop volgden regelde Els van Noorduijn haar reis naar en verblijf in de DDR zelf. “Je moest zelf je visum aanvragen, niemand regelde dat. Als ik tegen de KNAU zei van: hé, ik ga d’r heen, werden wel mijn reiskosten betaald en mijn hotel, maar

verder niks. Maar ik weet wel, ik had voor Nederland materiaal nodig, heel veel materiaal, dat moest ik allemaal zelf betalen. En de trainer is nooit betaald; die heb ik altijd betaald.”

Stasi-verleden

In de DDR kwamen er nu echter vragen op. Els: “Aan Karl-Heinz vroegen ze: *‘wat gaan we met die Noorduijn doen?’* Die heeft toen de grote fout gemaakt – daar heeft-ie later ook zijn excuus voor aangeboden – door te zeggen van: *‘geef mij een jaartje en zij is van wereldniveau. Dan is ze echt absoluut de kampioen.’* Toen zijn ze alles gaan vertragen voor mij. Want ik mocht geen concurrent worden. Uiteindelijk was ik dat toen natuurlijk wel, een concurrent. Ik was de enige in de hele wereld die sportte met de Oostbloklanden.” De contacten met Margitta Gummel werden nu ook aan banden gelegd. “Een paar jaar mocht ik nog wel bij Margitta thuis komen, omdat je anders wel heel erg in je eentje zit. Later mocht dat natuurlijk ook niet meer. Maar ik werd wel gevraagd om met studenten te praten en ik werd wel voor meer dingen gevraagd toen. Ik was altijd wel ergens, iedereen wist dat ik er was en iedereen volgde me. Ik wist gewoon dat ik overal gevolgd werd. Ik heb dan ook een Stasi-verleden. Maar ze hebben me nooit gevraagd om te spioneren, dat niet.” Els van Noorduijn heeft later geprobeerd om dat Stasi-dossier van haar in handen te krijgen, maar dat is nooit gelukt. “Het ligt ergens in Duitsland, gedrukt, dat weet ik, maar ik kreeg het niet. De brieven dat ik het aangevraagd heb, heb ik bewaard.”

Els van Noorduijn maakte zich niet druk om het feit dat ze gedurende haar verblijf in Oost-Duitsland altijd en overal in de gaten werd gehouden. “Ik werd gewoon bespioneerd, altijd. Ik werd afgeluisterd, er werden brieven geopend. Nou, geen probleem hoor. Ik was frank en vrij, had niks gedaan, dus eh... Maar ik was om de dooie dood niet blind voor alles wat er speelde en leefde. Je ziet veel, je hoort veel en er zijn ook allerlei dingen gebeurd waarvan ik zeg: daar heb ik mij goed uit gered. Omdat ik gewoon niet in de gevangenis wilde komen. Ik wist heel goed wat ik wilde. Ik had hun kennis nodig, want Nederland had niks. Nederland was echt een onderontwikkeld land. Ze werkten daar met de wetenschap, werkten heel bijzonder met allerlei vormen van studenten. Ze waren zó waanzinnig sterk, daar liepen wij gewoon 20 jaar op achter. Dus ik ben heel erg dankbaar dat ik al op hele jonge leeftijd de kennis die ze daar hadden, de wetenschap whatever begrepen heb en zelf heb mogen ervaren. Maar daarnaast, het waren twee werelden, de politiek en hoe dat met de burgers ging, hoe ze het systeem inrichtten met onderwijs en dat soort dingen en hoe ze de doping ontwikkeld hebben. Als er op elke hoek van de straat vlaggen hangen waar van alles opstaat waar je aan moet voldoen, dan moet je echt je best doen om op een gegeven moment niet geïndoctrineerd te raken door die zaken. Maar ik heb heel bewust gekozen voor die kennis. Want ik had niks. Als ik daar niet voor gekozen had, dan was ik ook niks.”

Doping

Dat in die tijd in de DDR de doping werd ontwikkeld, is algemeen bekend. Els: “Dat was toen allemaal nog legitiem, hè. Iedereen gebruikte dat.” In het internaat waar alle sporters verbleven, had Els van Noorduijn ook een kamer. Maar mee-eten mocht ze er nooit. “Ik moest altijd ergens anders eten. Dat kostte mij me echt wel veel tijd. Niemand zei ooit of ik begreep waarom ik daar niet mocht eten. Later bleek dat ze het er door het eten stopten en dat ze dat niet wisten. Dat zijn allemaal dingen die achteraf bekend zijn geworden. Er zijn echt wel gesprekken tussen de sporters en mij geweest van: ja, wij slikken niet, dat kun je wel zien, want anders zagen we er niet goed uit. Nou ja, het was dus wel zo. Ze wisten het echt niet. Niemand kan zich dat voorstellen, hè, dat je het niet weet. Het is gewoon zo. Een paar jaar geleden heb ik er nog met de man van Margitta over gesproken – zij is zelf natuurlijk allang overleden – want een keer per jaar bellen wij gewoon om bij te praten. Toen zei hij: *‘maar ik wist het echt niet.’* Ze waren er fenomenaal goed in om het onder het vloerkleed te houden. Ja, vermoedens. Maar je kon je het nooit hardmaken.”

Veelbegaafd

Wat Els van Noorduijn waanzinnig goed vond van haar tijd in de DDR was, dat ze er ervaren heeft hoe je getraind werd op al je begaafdheden. Ieder mens heeft weliswaar vele begaafdheden, maar om in ten minste één ervan te excelleren moet je op al je begaafdheden hoog willen presteren. In een podcast op de website van de vorig jaar door haar opgerichte Stichting Veelbegaafd vertelt zij hoe ze dat daar heeft ervaren: “Om goed te kunnen kogelstoten moest ik heel snel sprinten, ik moest horden kunnen lopen, ik moest kunnen basketballen, krachttraining doen, dansen; dat vind ik nog steeds heel erg leuk. Dus ik moest heel veel andere sporten doen, goed gepland, soms wielrennen, zwemmen, maar dus allemaal gepland, wanneer ik het nodig had. En die afwisseling, die variatie die ik had op het schema, nou, dat is fascinerend! Als je weet dat het werkt! En nu zeggen ze tegen mij: *‘ja, maar al die andere dingen, dat heeft toch helemaal geen zin?’* Maar als ik dan uitlegde wat ik daar moest doen, zeiden ze: *‘Oh! Nou!’* Dus het oordeel van: zwemmen past niet bij atletiek, of fietsen past niet bij atletiek... Als een jongen die snel is, bij mij geblesseerd is, zeg ik: ga tafeltennissen. Dan blijf je volop in beweging, je hebt geen last van blessures, je traint je snelheid, je bent snel. Ja, hoe neemt men dat dan mee? Nou ja, je hebt maar één lichaam, met het centrale zenuwstelsel en de rest, dat doet het wel. Dat is wat wij opleggen: dat het niet zou werken. Maar het werkt natuurlijk prima.”

Zoals in het artikel over haar in de vorige Vriendenband reeds aangestipt heeft Els van Noorduijn de in de DDR opgedane kennis sindsdien verder uitgediept en ontwikkeld tot een eigen theorie over hoe je je aangeboren talenten het beste kunt ontwikkelen. Met haar eigen adviesbureau adviseerde zij medewerkers van bedrijven daarin en natuurlijk gebruikte zij haar kennis ook bij de begeleiding van topsporters. Sprinter Elvis Afrifa kwam als voorbeeld al even langs. Els: “Iedereen is veelbegaafd, maar ik werk voornamelijk met mensen die hoog willen presteren op hun begaafdheden. Er zijn er die

op alles goed zijn. Op mijn website vind je een heel mooi interview, een podcast van Elvis Afrifa en zijn broer Dan, die hoogbegaafd zijn. Maar ik ben niet van hoogbegaafd, ik ben van veelbegaafd.” Dit vraagt om een nadere uitleg. Els: ”Hoog presterend ben je, als je op alles wat je doet, hoog wilt presteren. Maar niet iedereen die hoogbegaafd is, kan presteren. Die is dus niet veelbegaafd. Sommige hoogbegaafden kunnen één ding heel erg goed en er zijn er ook die meer kunnen. Maar er zijn ook autisten die veelbegaafd zijn, want die begeleid ik al. Die kunnen zelf ook meer. Het is dus onafhankelijk van leeftijd en IQ.”

Trainingsschema als leidraad

Multi-getalenteerdheid is hier wellicht een alles omvattender term. Vond Bauerfeld immers van haarzelf ook niet, dat ze meer aanleg had voor speerwerpen dan voor kogelstoten? Toch koos ze daar niet voor. Els: “Omdat ik helder weet dat ik ogen nodig had en in Nederland kon niks. Hier hadden ze zoiets van: we weten niet wat we met je aan moeten. Eigenlijk mocht je altijd maar één ding doen. Maar als je meer kan, zijn er dingen bij waarvoor je iemand nodig hebt, die voor jou de techniek bepaalt, of hoe je het anders moet doen. Dat kun je niet in je eentje.” Komt daar die drang bij haar uit voort om zich vooral voor veelbegaafden in te zetten? “Nee hoor. Ik weet alleen dat het in Duitsland gebruikt werd. Ik heb geleerd – en dat vond ik fenomenaal dat ik dat geleerd heb – dat een schema een leidraad is. Dat je dat niet letterlijk moet doen, maar dat je moet snappen waar je me bezig bent. Dus ik heb van Karl-Heinz nooit op mijn kop gekregen. Als ik het niet goed had ingevuld, zei hij op gesprek wel: je hebt het niet goed begrepen; je begrijpt niet wat je wel en wat je niet kunt doen. Dus daar praatten we dan over en kwam zijn kennis en wat allemaal niet meer op tafel.”

Els van Noorduyn vindt de verhalen die hier soms langskomen van atleten die blind moesten doen wat de trainer hen oplegde, dan ook verschrikkelijk. “Karl-Heinz was precies het tegenovergestelde. Hij legde alles uit, hoe het werkte en waarom het werkte. En wat de verschillen waren tussen Margitta en mij en waarom ik nooit naar haar moest kijken. Ik heb fantastisch getraind. Ik heb hier bijna nog nooit – al weet ik niet hoe het nu in Papendal is, hoor – maar ik heb heel lang niet gezien wat ik daar gedaan heb.”

Is het, gezien haar leeftijd, niet eens tijd om op haar lauweren te gaan rusten? Els: “Iedereen denkt altijd vanuit kalenderjaren, maar ik kijk vanuit wat ik heb en wat ik kan doen. Ik laat me nooit door de wereld tegenhouden om datgene te doen wat ik interessant vind of niet. En als het een keertje ophoudt, ja dan houdt het op. Je moet je nooit laten leiden door mensen die allemaal standaard dingen roepen, die vinden dat het zo moet.” Met trots kijkt zij vooral terug op de kennis die zij tijdens haar loopbaan heeft opgedaan. “Een hele bijzondere vorm van kennis. Daar ben ik af en toe heel erg blij mee. En dat ik die kennis zelf verder heb doorontwikkeld en kan toepassen, dat is goud waard.”

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Atletiek blijft ‘booming’

In een naolympisch jaar worden meestal niet de allerbeste prestaties verwacht. De atleten hebben gepiekt, nemen wat gas terug en beginnen al te denken aan de volgende Olympische Spelen (2028 in Los Angeles). Maar onze Oranje atleten blijken zich niet aan die regel te houden. Wekelijks zien wij topprestaties: Met Femke Bol en Niels Laros als paradepaardjes zijn er veel meer atleten die de kwaliteiten van Nederland laten zien op grote toernooien.

Ook tijdens het prachtige WK in Tokio hebben wij een grote Oranje delegatie aan het werk gezien met hoogtepunten en dieptepunten, zoals het in topsport altijd gaat. Iedereen heeft het gevolgd en alle prestaties op hun waarde kunnen beoordelen. Ik zou mij willen beperken tot twee knalharde feiten: 1) Nederland is met een record aantal medailles naar huis gegaan en 2) In de medaillespiegel waren “wij” het beste Europese land op een prachtige vierde plaats. De conclusie kan daarom alleen maar zijn dat atletiek in Nederland het steeds beter gaat doen.

In de vorige Vriendenband heeft al een verslag gestaan van het EK U23 in Bergen, waar op indrukwekkende wijze vier gouden medailles werden gehaald door Niels Laros (2x), Stefan Nillessen en Jonas Phijffers.

Onder 20

Als Jeugdfonds richten wij ons vooral op de begeleiding en het ondersteunen van atleten U20 om deze talenten met onze bescheiden ondersteuning verder op weg te helpen naar de top. Het resultaat bij het EK U20 in het Finse Tampere was er een om in de geschiedenisboeken te schrijven. Met 3 gouden, 3 zilveren en 2 bronzen medailles nestelde team NL zich in de top van het landenklassement. Wereldkampioen Jarno van Daalen was torenhoog favoriet, maar toonde aan om de druk aan te kunnen en na wat zenuwen bij de start wist hij toch de titels bij het kogelstoten en discuswerpen op zijn naam te schrijven. Heel mooi was de strijd bij het polsstokhoogspringen. Elise de Jong en Marijn Kieft hebben op vaderlandse bodem al menig duel uitgevochten en deze strijd heeft wel als resultaat dat beiden dit jaar al boven het Nederlandse juniorenrecord springen en in Tampere aantoonde ook tot de Europese top te behoren met een gouden (Elise) en zilveren (Marijn) medaille. Op de 100 meter veroverde Jozuah Revierre met 10,47 het zilver op de 100 meter. Luuk Pelkmans liet zien dat Nederland ook in de toekomst een sterke basis voor de meerkamp heeft. Met een Nederlands record voor U20 en een puntentotaal van 8293 punten werd hij de trotse bezitter van de zilveren plak op dit EK. De bronzen medailles waren er voor Quinten de Vos op de 400 meter horden, een onderdeel dat de laatste jaren sterk in opmars is bij zowel de jongens als de meisjes; hoe zou dat toch komen? En Jim van der Lee die bij het hoogspringen de lat op 2,16 meter

passeerde en zich daarmee op de tweede plaats van de ranglijst aller tijden nestelde. Buiten deze medaillewinnaars waren er nog veel meer bijzondere prestaties binnen het sfeervolle TeamNL.

Onder 18

Dit jaar geen groot toernooi voor onder de 18, maar wel mooie ontwikkelingen. In het afgelopen jaar heb ik veel contact gehad met onze burens met vooral het doel om uit te vinden waar hun interesses liggen voor internationale wedstrijden voor junioren. Ik heb dat kunnen polsen bij Westfalen, Nordrhein, Luxemburg, Wallonië en Vlaanderen. Hierbij een korte samenvatting van hun ideeën en wensen:

Vlaanderen en Wallonië

Hun focus ligt vooral op team meetings voor U20 en U18. Er is geen behoefte aan internationale, individuele meetings en zeker niet voor U16. Outdoor en indoor team meetings voor U18 staan bovenaan hun wensenlijst met een voorkeur voor een outdoor semi-interland in juni – juli – augustus.

Westfalen

De voorkeur van onze Oosterburens ligt alleen bij de indoor- en teams meetings. Individuele meetings zijn – door overvolle agenda's – moeilijk in te plannen en dat geldt vooral voor outdoor evenementen. Voor de indoor ligt er een wens om een internationale wedstrijd te organiseren voor U18 en – indien mogelijk – voor U16.

Luxemburg

Is in 2024 aangesloten bij het U18 indoor-evenement in Louvain la Neuve en toont veel interesse in verdere samenwerking. In Luxemburg zijn veel mogelijkheden om wedstrijden te organiseren en men staat open voor nieuwe ideeën, ook voor U16 en U14. Op dit moment ligt hun voorkeur bij een in- of outdoor teams meeting voor U18 en U20. Verdere inventarisatie is wenselijk.

Nordrhein

Is alleen geïnteresseerd in een outdoor teams meeting voor U14 in september. Er wordt getracht te achterhalen welke gedachten en/of doelstellingen hier achter zitten.

Nederland

Er blijft zeker interesse voor een U16-teams meeting in aansluiting op de C-Spelen. Het zal dan vooral een wedstrijd worden tussen twee regio's, hoewel de kans klein is dat dat zal slagen door de lage prioriteit die de andere regio's hieraan geven. De focus blijft dus vooral op het U18 indoor evenement. Als Jeugdfonds blijven wij wel zoeken – in goed overleg met de AU – naar extra ondersteuning voor U16, ook op individueel niveau.

Conclusie:

Een zo mooi mogelijk indoor evenement kan alleen als er meerdere regio's aan deelnemen. Voor U18 lijkt dat te lukken. Op 14 maart 2026 gaan de teams van Wallonië, Vlaanderen, Westfalen, Luxemburg en Nederland met elkaar de strijd aan in de Helmut Körnig Halle in Dortmund.

Onder 16 en C-Spelen

Het is bekend dat het Jeugdfonds veel aandacht wil besteden aan atleten die jonger zijn dan 16 jaar. En dat komt niet alleen door onze betrokkenheid bij de C-Interland die 45 jaar een treffen is geweest tussen Westfalen en Nederland, maar vooral door de C-Spelen, die

De betrokkenheid van het Vrienden Jeugdfonds bij de C-Spelen wordt hier duidelijk in beeld gebracht door de spandoeken achter de startende C-junioren. (foto: Wim van der Krogt)

in het laatste weekend van augustus al voor de 58^e keer op de agenda stonden. Het Jeugdfonds is al meer dan tien jaar een vaste partner van deze C-Spelen en dan gaat het hierbij niet alleen om de prestaties van de jeugd, maar om het totale gebeuren. Als je 58 jaar deze wedstrijd organiseert, dan is er een ongelooflijke hoeveelheid ervaring in huis. Daarnaast is de

waardering voor dit gebeuren erg groot, zowel van atleten als begeleiders. Wat zijn dan de hoogtepunten:

1. De organisatie: alles is tot in de puntjes geregeld, nergens zie je enige stress of problemen.
2. Het chronologisch overzicht: het programma wordt ieder jaar geëvalueerd en waar nodig aangepast. Geliefde combinaties van onderdelen kunnen op dezelfde dag worden gedaan. Er is geen enkel onderdeel dat hinder ondervindt van een ander onderdeel.
3. Het jurycorps: veel aankomende topjuryleden doen hier hun eerste ervaring op onder coaching van ervaren wedstrijdleiders.

C-junior Daan Willems heeft de kunst al aardig afgekeken van Duplantis, zo te zien. Hij sprong over 4,01 m en was een van de velen die een beste jaarprestatie neerzetten.

(foto's: ETF/Sjoerd de Roos)

4. Het aantal deelnemers: meer dan 800 inschrijvingen, alleen U16 (U14 wordt niet toegelaten) en allemaal verplicht in hun eigen clubtenue.
5. Het publiek: veel ouders en coaches. Waar maken U16 atleten mee dat op het laatste rechte eind de toeschouwers drie rijen dik staan, zoals bij de series van de sprintonderdelen?

6. De prestaties: aan het eind van het seizoen, waarin naast de competities er best wel veel wedstrijden voor U16 zijn, werd op 15 van de 30 onderdelen een beste jaarprestatie neergezet.

En zo kan ik nog wel even doorgaan. Persoonlijk ga ik ieder jaar na deze twee dagen met een kick en een dosis extra motivatie weer naar huis.

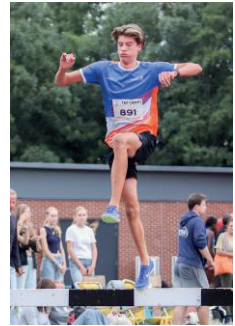
Er was veel publiek bij de finale 80 m horden. Winnares Nynke Veen had de wind tegen, anders had ook zij een beste jaarprestatie afgeleverd.

Prestaties

Nog even over de prestaties bij U16. In het overzicht van de regio's hierboven is er geen meerderheid voor extra prestatiegericht evenementen voor U16. De redenen hiervoor zijn duidelijk en daar kan ik mij helemaal in vinden. Wij

gaan even terug naar de coronaperiode 2020 – 2021. In De Vriendenband 2021/1 schreef ik een artikel over het omgaan met talenten, waarop Hugo Tijsmans een editie later reageerde met een schitterend artikel over het omgaan en erkennen van talenten onder de 16 jaar. Hij verwees in dat artikel naar een Australisch onderzoek, waar gekeken werd naar het verschil in ontwikkelingsleeftijd van meisjes van 13 jaar die op dezelfde dag geboren waren. Die ontwikkelingsleeftijd liep 3,3 jaar uiteen. Wij zien het ook bij de C-Spelen. Bomen van kerels die het in dezelfde wedstrijd opnemen tegen jongens die 30 cm kleiner en 20 kg lichter zijn. C-Spelen en C-Interlands zijn daarom niet alleen om talenten voor de toekomst op te sporen, maar kunnen wel het enthousiasme in de atletiek laten groeien. Lees het verhaal van Hugo nog eens door, ik heb dat gedaan en krijg daarmee steeds meer het gevoel het eens te zijn met de besluiten van de AU en de omliggende regio's om niet te veel te focussen op talentenontwikkeling bij die jeugd, maar vooral om behoud voor de atletiek.

Er is ook een beleid om de jongste jeugd hun plezier in de atletiek te laten behouden en dat gebeurt zeker bij de wedstrijden zoals de C-Spelen en de C-Interlands. Natuurlijk ligt de basis bij de verenigingen en hun honderden jeugdbegeleiders om het plezier de hoogste prioriteit te geven. Als de C-Interland niet meer doorgaat, zijn er nog inspiratiedagen die op een zeer succesvolle manier in 2023 en 2024 zijn georganiseerd. En misschien leven er nog meer ideeën. Tenslotte is het ook duidelijk dat kinderen, maar eigenlijk iedereen, van jongs af aan spelletjes doen en een spelletje wil je ook winnen. De kunst is om het leuk te blijven vinden als je niet wint en daar ligt een mooie taak voor iedereen die met de jongste jeugd te maken heeft. Het Jeugdfonds denkt daar graag in mee.

Het oogt fraai, de wijze waarop Thijmen Mol op de steeplechase een horde neemt. Maar of het ook effectief is? In elk geval was zijn 4.48,32 de zoveelste beste jaarprestatie.

Wim van der Krogt

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

November 2025

3 Ellen Joacim-Ort (86)	13 No Op den Oordt (84)
3 Marko Koers (53)	16 Hugo Tijsmans (81)
4 Aad Grimbergen (83)	17 Jan Vermeulen (85)
5 Peter Verlooiij (74)	18 Chris van der Meulen (83)
6 Hugo de Haan (41)	20 Hans-Peter Dries (81)
6 Anita Meijer (79)	21 Annetien v. Alphen de Veer-Paulen (91)
6 Freek Stam (83)	21 Justus Hartkamp (58)
9 Raymond Heerenveen (77)	27 Eric van Amstel (71)
9 Henk Heida (93)	28 Agnes Popkema-van Wijk (67)
9 Jos Verbeek (63)	30 Bart van Egeraat (62)
11 John Schoemaker (78)	

December 2025

1 Ella Hoogendoorn-Deurloo (81)	19 Cobie Körmeling (73)
3 Jaap van Amsterdam (67)	26 Riet van der Enden (76)
4 Wim Berkhout (79)	26 Jeanne Noordenbos-van Diesen (86)
6 Bert Huizinga (76)	26 Heino Stroet (61)
7 Ron Popma (84)	27 Rob Schuurman (63)
12 Hans van der Kooij (80)	28 Ton Baltus (60)
15 Ineke Bonsen-Pérudel (80)	29 Rudi Verriet (69)
16 Marti ten Kate (67)	30 Hugo Kusters (63)

DE VRIENDENBAND

opgericht 26 mei 1951

Bij verkeerde adressering:
Van Humboldtstraat 63
3514 GM Utrecht